

Učitelju, gdje stanuješ?

8. Susret hrvatskoga dječjega
duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”
Križevci, 2019.

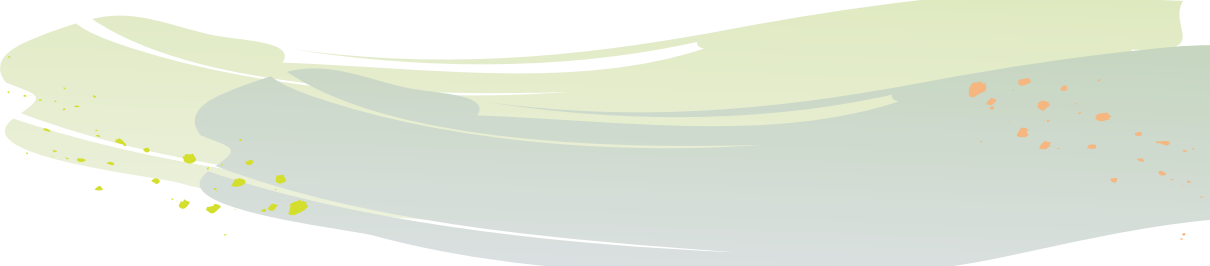

Učitelju, gdje stanuješ?

8. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić”

Za izdavače: Dražen Bokan i Tanja Baran

Suizdavač: Učiteljski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

Za suizdavača: Siniša Opić

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Ivan Miklenić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Dražen Bokan, Blaženka Matić,
Sonja Tomić, Martina Valec-Rebić

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Korektorica: Tanja Baran

Naslovnica: Eva Crvelin (2. r.), *Učiteljica u knjižnici*,
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Naklada: 700 primjeraka

Tisak: Grafički zavod Hrvatske

ISBN 978-953-241-590-2

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001025851

Učitelju, gdje stanuješ?

8. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Križevci, travanj 2019.

Katja Kraljić (1. r.), *Dočekujem prijatelje ispred škole*

Mentorica: Sanja Brkić

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Na natječaj za 8. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2018., pristiglo je 213 književnih radova te 163 likovna rada iz ukupno 74 škole s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 190 učenika iz 58 škola te 21 učenik koji se na natječaj javio samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokazi) te je pristiglo 108 pjesama, 85 prozних radova i 20 igrokaza.

Na likovni natječaj javilo se 129 učenika iz 46 škola te 33 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Stručno ocjenjivačko povjerenstvo za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić i Vojmil Žic te stručno ocjenjivačko povjerenstvo za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak i Vojmil Žic, nakon što je pročitale i pregledale radove bez znanja o identitetu autora, odlučilo je da će na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 13. travnja 2019. nagrađena biti 24 rada (18 književnih i 6 likovnih radova), 18 će književnih radova biti javno izvedeno, a 29 likovnih radova izloženo na prigodnoj izložbi „Dobro došli u školu”. Za objavu u ovome zborniku stručno je povjerenstvo izabralo 54 književna rada i 29 likovnih radova.

Nicol Radanac (2. r.), *Učiteljica*
Koprivnica
Dodatna nagrada

Sadržaj

Sonja Tomić: <i>Naučio si me zbrajati mudrost mojih dana</i>	11
Nagrađeni autori i radovi.....	19
Poezija: Škola je fora	
Zana Čičin-Mašansker: <i>Volim svoju učiteljicu</i>	25
Emily Muka: <i>Naša škola</i>	26
Maja Posavec: <i>Moja škola</i>	27
Lucija Stošija Bratović: <i>Naša škola</i>	28
Antonio Pejić: <i>Škola je fora</i>	30
Fran Repinc: <i>Škola iz mašte</i>	31
Sara Rušak: <i>Z jutrom ranja</i>	32
Nataly Kombol: <i>Učitelj moj i Bog moj</i>	33
Rozalija Kušinec: <i>Moj Učitelj</i>	34
Marta Špoljarić: <i>U školi</i>	36
Sara Horvatić: <i>Kak je biti đak?</i>	37
Dora Ivanek: <i>Da sem ja vučitelka...</i>	38
Ema Kokot: <i>Prava vrednota</i>	39
Daniela Lazar: <i>Moj učitelj</i>	41
Nola Ljubešić: <i>Ne moraš biti odličan učenik da bi bio odličan čovjek</i>	42
Vita Viličić: <i>Škola života</i>	43
Marko Hanžek: <i>Putar</i>	44
Anamarija Jusup: <i>Bog u meni</i>	46
Fabijan Vođinac: <i>Učiti na vrelu tvoje ljubavi</i>	48
Dora Vuković: <i>Učiteljica je zauvijek zaspala</i>	51
Tena Gabrić: <i>Moj učitelj</i>	52
Matej Jursić: <i>Gdje li je u školi Bog</i>	53
Hana Pasarić: <i>Naša razrednica</i>	54
Klara Tomić: <i>Nebeski Učitelj</i>	57
Klara Tomić: <i>Pjesma magarcu koji je nosio Isusa</i>	58

Proza: Učiteljčina tajna

Mihael Cindrić: <i>Moja plava učiteljica</i>	63
Marta Novak: <i>Priča moje učionice</i>	64
Jelena Klusak: <i>Školski dojmovi</i>	66
Marta Klimpak: <i>Učitelj slikanja</i>	68
Laura Lukačević: <i>Učitelj</i>	70
Chiara Canosa: <i>Poziv učiteljice</i>	72
Lorena Križmarić: <i>Učionica jedne učiteljice</i>	74
Luka Lončar: <i>Judina kreda</i>	76
David Mirić: <i>Škola iz bajke</i>	78
Lara Bradić: <i>Život je komplicirana škola</i>	80
Magdalena Guntner: <i>Učiteljčina tajna</i>	82
Iva Jež: <i>Magdina učiteljica je i moja učiteljica</i>	84
Lucija Prebanić: <i>Savršena škola</i>	86
Fabijan Vođinac: <i>Jedan je Emanuel</i>	88
Renata Jularić: <i>Ah, ta povijest!</i>	92
Nikolina Laljak: <i>Pismo profesoru</i>	94
Lana Miloš: <i>Dobila sam lošu ocjenu, a što sad?</i>	96
Magdalena Orehovec: <i>Učiteljica</i>	98
Ena Šabić: <i>Isus Krist – moj najdraži učitelj</i>	100
Margareta Šurina: <i>Živi u ovome trenutku</i>	102
Leona Šturbek: <i>Ivanova ljubav</i>	104
Laura Tomašić: <i>Tikovi</i>	107

Igrokazi: Učitelj najboljega leta

Filip Fijok: <i>U mojoj mašti</i>	117
Matea Pavliček: <i>Učiteljica Marica</i>	118
Hana Pelesk: <i>Školske poslovice</i>	122
Elena Šturbek: <i>Vid i učitelji</i>	126
Dunja Gvojić: <i>Prva škola u Brdovcu</i>	132
Doroteja Adamić: <i>Marijina želja</i>	136
Ivone Plivelić: <i>O galebu i Isusu</i>	141

Likovni radovi

Katja Kraljić: <i>Dočekujem prijatelje ispred škole</i>	4
Neva Novak: <i>Put u život</i>	10
Lucija Vrdoljak: <i>Moja učiteljica</i>	17
Lana Humić: <i>Učim život</i>	18
Florijan Hlapčić: <i>Moj učitelj</i>	24
Marijan Gazdić: <i>Učiteljice</i>	29
Valentino Hađa: <i>Moj razred</i>	35
Ena Černi: <i>S učiteljicom na izletu</i>	40
Josip Gaši: <i>U školi</i>	47
Lara Zekić: <i>Škola</i>	50
Nikolina Rudić: <i>Na glazbenom</i>	56
Fay Kujundić: <i>Isus – učitelj</i>	59
Luka Jurišić: <i>Učiteljica ima anđela</i>	62
Nika Matić: <i>U učionici</i>	65
Emma Trakoštanec: <i>Učimo matematiku</i>	73
Fay Kujundić: <i>Marija – učiteljica</i>	83
Milka Grubešić: <i>Moja učiteljica</i>	91
Petra Oršuš: <i>Moja razrednica</i>	93
Attila Požar: <i>Moja učiteljica Maja</i>	101
Eva Crvelin: <i>Učiteljica u knjižnici</i>	106
Anton Đurašin: <i>Igra s učiteljicom</i>	113
Adrian Laki: <i>Učiteljica vila</i>	116
Mija Filipić: <i>Moja vesela škola</i>	121
Franka Pešut: <i>Moja torba</i>	125
Lana Galinović: <i>Knjižnica</i>	131
Mia Medvedec: <i>Portret učiteljice</i>	135
Andrea Marić: <i>Naša učiteljica</i>	140
Filip Leko: <i>Učimo pisati</i>	144

Neva Novak (3. r.), *Put u život*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Rječ urednice: Naučio si me zbrajati mudrost mojih dana...

Evo nas i u osmom, jedinstvenom natječaju iliti Susretu hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“! Kao i svih godina do sada, otvoren je 15. listopada i trajao je do 15. prosinca, ovaj put 2018. godine. Iz cijele Lijepe Naše povjerenstvo je primilo sto i osam pjesničkih radova, osamdeset i pet proznih, dvadeset igrokaza te sto šezdeset i tri likovna rada. Kao i prethodnih godina literarni su radovi najčešće pisani na standardu, ali ima ih i nekoliko na kajkavskom i čakavskom dijalektu.

Poetskim, proznim i likovnim radovima, kao i igrokazima dodijeljene su tri glavne nagrade, ali, kao i prijašnjih godina, dano je u svakom žanru i nekoliko dodatnih. Ukupno je nagrađeno osamnaest književnih i šest likovnih radova. Za tiskanje u zborniku odabrana su pedeset i četiri književna rada te dvadeset i devet likovnih. Valja pripomenuti da je bilo više radova nešto slabije kvalitete nego u prijašnjih sedam natječaja, ali je pristiglo i vrlo kvalitetnih te je i ovaj put bilo dvojbi oko toga što je najbolje i najvrjednije, ali zalaganje povjerenstava rezultiralo je, vjerujemo, realnom procjenom. Članovima obaju povjerenstava o mladim su autorima bili poznati tek zaporka i razred. Književne su radove prosuđivali i ocjenjivali dr. Nada Babić, urednik dječjega katoličkog časopisa *Mak* Vojmil Žic i potpisnica ovoga predgovora (predsjednica obaju povjerenstava). Likovne radove ocjenjivali su docent na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik Vojmil Žic i ja.

Temu sedmoga natječaja nadahnula je majka-Majka Marija pa što je prirodnije, nego da osmi dodirne njezina Sina-Učitelja, a po njemu sve učiteljice, učitelje i škole. S obzirom na tu odabranu temu dobili smo i vrsnog suorganizatora natječaja: Učiteljski fa-

kultet Sveučilišta u Zagrebu.

Nakon čitanja poezije, proze i igrokaza, nakon motrenja likovnih radova ne mogu se oteti dojmu da naši mladi, kao što smo nekoć i mi, od učitelja očekuju da budu majčinski, očinski, štoviše kristovski likovi, da škola bude više od obrazovno-odgojne ustanove, da bude dom! U kojoj se mjeri obistinjuju ti učenički sni, ne možemo ovdje ni razmatrati ni utvrditi, ali smijemo primijetiti da ono, što se tiče njegova dječjeg bića, dijete najprije uči i nauči u vlastitu domu, baš poput mačke iz pjesme Grigora Viteza:

*„Kuda ćeš s torbom?“
upita Miru mačka.*

*„U školu! Đak sam!
Ovo je torba đaćka.“*

*„I ja bih s tobom“
mačkine oči mole.*

*„Ne možeš, draga,
nema za mačke škole.“*

*Mački je dosta
da zna presti
da zna loviti
da zna jesti
da se zna verati
i da mijauče,
a to sve mačke
kod kuće nauče.*

Premda nužno potreban, taj „kućni nauk“ bez učiteljica, učitelja i škole nipošto ne bi dostajao za izgradnju osobnosti potrebnih današnjemu svijetu. Promotrimo stoga najprije semantiku riječi učiteljica i učitelj. Upućuje nas na prosvjetne radnike u osnovnoj školi, na one koji nas poučavaju u nekoj vrsti znanja ili vještini, na one kojima dugujemo znanja i vještine; a riječi škola na obrazovnu

i odgojnu ustanovu gdje se stječu znanja i vještine iz određenih struka, na zgradu u kojoj se ustanova nalazi, na skup učenika i nastavnika, na poseban pravac u znanosti i umjetnosti, na sljedbenike toga pravca čak i na vrstu dječje igre.

Riječ nam, pak, kazuje da je i Učitelj bio Učenikom, da je sjedio posred učitelja, slušao ih i pitao, da je i sam napredovao u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi (usp. Lk 2, 46-52). Kao Učitelj imao je svoju školu, istodobno školu osnovnu životnu, srednju i fakultet na kojemu su tijekom povijesti brojni učenici i „magistrirali i doktorirali” svetost svednevnoga življenja s braćom po Ocu nebeskom! Imao je naš Učitelj učenike i odlikaše i vrlo dobre, a nažalost, i jednoga koji je „pao razred i zabrljao” tako da bi mu bolje bilo „da se ni rodio nije”... pa ipak se i za nj smijemo nadati makar i najmizernijoj „dvojki” jer Učitelj nije rekao da je taj propao zavazda. To kao da sluti i jedan od naših mladih autora, sedmaš, kad pjeva:

...kod tebe, Učitelju, nema ni jedinica ni nula...

On, kao i podosta njih, očito u srcu povezuje svoje učiteljice i učitelje s Učiteljem:

Učio si me gledati ljepotu u oblacima neba...

Učio si me slušati proljetnu frulu života

Učio si me da je istina čarobna, tajanstvena ljepota...

... Gramatika tvoja ne pozna ni padeža ni roda;

ona je čista, iskonska sloboda...

...divno je... diviti se životu, tvojih ruku djelu.

I dijete iz petog razreda motri Učitelja čeznući za njegovim zagrljajem:

Privij me čvrsto na svoje grudi

da osjetim tvoje rane svete!

Privij mi srce, Isuse dragi,

nježno ga čuvaj...

Dražesni prvaš okušava se u akrostihu pjevajući svojoj učiteljici:

*Moja se učiteljica zove Vesna,
Ona je vesela i urnebesna
Ja je jako volim
A ona nas puno uči...
Učiteljica je ona sjajna,
Čita nam priče, ma sva je bajna...
...A kad odrastem željica mi je
zbog nje biti učiteljica!*

Da ljubav i blagost mogu učiniti čudo te nam lice neprivačno, čak nelijepo preobraziti u privlačnost, štoviše u ljepotu, zapaža adolescent iz osmog razreda:

*Nakostriješene brčine
pretvore se u polumjesec...
...Pepeljarke najednom postanu
Prozori ljubavi i blagosti.
A onaj netom probadajući pogled,
postane samo ruka,
ruka koja me vodi u nepoznati svijet.*

Mali trećaš zapaža ono što nam svima pokatkad promakne, činjenicu da želimo ono što nam taj čas nije dostupno, ali kada to dobijemo, izgubimo želju:

*Kad san mići bil
va vrtić san hodil.
Va to mi se vrime škola pjažala,
a mama mi va školu poč ni dala.*

Drugi trećaš dirljivo pjeva o školi srušenoj u ratu:

*Bila jednom jedna škola, priča mi tata
još davno prije, prije rata...
...Promijeni se sve poslije Oluje.
Nova škola i pisma se čuje.*

Dok velik broj odraslih ljudskim pravom smatra svoje odlu-

čivanje o tome tko se smije, a tko ne smije roditi, mladi čovjek iz sedmog razreda s tugom opaža kako je škola u njegovu selu, u istočnoj Slavoniji, nekoć imala sto učenika u prva četiri razreda, a danas ih je sve manje, „brojka se spušta na broj Isusovih zemaljskih godina (33).” No Providnost čini da dođe netko „tko ljude doživljava u njihovoj djeci i u njima vidi neprocjenjivu vrijednost.” Učitelj Emanuel (znakovita imena „s nama Bog”) sav se posvećuje djeci, njihovu napretku u znanju i ljudskosti. Svojom predanošću radu s djecom on utječe i na seoskog župnika koji počinje „okupljati djecu i mlade nudeći im različite sadržaje.” I selo biva „sve ljepše, ulice sve življe, a škola i crkva punija, glasnija, razigranija... A trebalo je tako malo, tek jedan čovjek Duhom Svetim vođen. Jedna iskra prijateljstva, plamičak ljubavi. Jedan učitelj, prijatelj, brat. Jedan Emanuel.”

Tema pokojega proznog rada malo je iznenađenje. Gotovo potrošenu kredu dječak (pretpostavljam da je dječak jer kreda je ženskog roda, a o sebi govori kao da je muškog) iz šestog razreda poosobljuje svojim vrlo zanimljivim razmišljanjem i osjećajima. Kreda u svojem životu otkriva paralele s Isusovim:

...A i uskoro počinju uvoditi pametne ploče za koje bijele krede nisu potrebne. Učitelj nas je premjestio u najgoru kutiju sa spajalicama, praznim ljepilima i ostalim beskorisnim predmetima. Prije sam mislio da me učitelj ostavlja u drvenoj kutiji... zbog moje kvalitete, ali to nije istina... Po mene bi došao tek kad ne bi imao čime pisati po ploči. Katkad mi se čini da je pravi izdajica. Uzima u ruku najbližu kredu i ne mari što će stotinama bijelih kreda tako upropastiti život... isto kao što je Juda uzeo vrećicu s trideset srebrnjaka zato što mu je bila bliže srcu od Isusa. Čovjek bi trebao imati više razumijevanja za sitnice koje svaki njegov dan čine ljepšim i ispunjenijim.

Razmišljanja naših mladih autora zaokružimo slikom učitelj/ice/a koju nam nudi igrokaz *O galebu Isusu*:

Tko je pravi učitelj? Onaj koji nas okuplja oko sebe, odgaja djelima, ne samo riječima, upozorava i opominje, prašta i daje nove prilike, onaj koji ljubi i vjeruje.

I napokon riječ-dvije i o likovnim doprinosima mladih autora. Prevladava tempera, potom akvarel, a ima i kolaža i crteža olovkom. Najčešća tema bili su učiteljica, vjeroučiteljica, učitelj i škola, ali i manje očekivane, primjerice: Učim život, Moja vesela škola, Volim biti u knjižnici, Dočekujem prijatelje, Šarena škola, Zelena škola, Moj ravnatelj, Učiteljica ima anđela, Anđeoski učitelj, Učimo pisati, Rođendan naše učiteljice, Put u život, Zahvalnost, Božja škola i Dobri Pastir. I na kraju posebno ističem radove djece iz osječke škole „Ivan Štark”, razigrane radove koji pršte bojama, slike pune privlačnosti, jednostavnosti i topline.

Svu čežnju onovremenih kao i suvremenih učenika za ljubavlju, svu privrženost prema Učitelju nad učiteljima i njegovim slikama, našim učiteljicama i učiteljima, nenametljivo izriče šansona fra Ivana Matića, naslov koje je nadahnulo pitanje prve dvojice učenika (Ivana i Andrije) *Učitelju, gdje stanuješ?*:

*Samo za tebe, samo na tvoju riječ
ja ostavljam sve za tebe, Isuse.*

*Samo za tebe učinit ću sve, baš sve
svoj život ću dati, sve svoje godine.*

*Samo da budem gdje si ti,
samo da živim u tvojoj ljubavi.*

*Učitelju, gdje stanuješ, kaži gdje stanuješ,
jer želim ti doći i ostati s tobom zauvijek.*

*Samo zbog tebe
i tvoje ljubavi koja živi u meni,
sve rane liječi mi.*

Sonja Tomić

Lucija Vrdoljak (3. r.), *Moja učiteljica*
Mentorica: Melita Pek
Osnovna škola Rovišće, Rovišće

Lana Humić (6. r.), *Učim život*
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb
Druga nagrada

Nagrađeni autori i radovi na 8. Susreću hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 2019.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

1. nagrada: Fabijan Vođinac (7. r.): *Učiti na vrelu tvoje ljubavi*

Mentor: Josip Galović, Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac

2. nagrada: Nataly Kombol (5. r.): *Učitelj moj i Bog moj*

Mentorica: Vesna Rabak, Osnovna škola Turnić, Rijeka

3. nagrada: Antonio Pejić (3. r.): *Škola je fora*

Mentorica: Vesna Rabak, Osnovna škola Turnić, Rijeka

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Školska knjiga)

1. nagrada: Luka Lončar (6. r.): *Judina kreda*

Mentor: Mario Šimudvarac, Osnovna škola Belec, Belec

2. nagrada: Fabijan Vođinac (7. r.): *Jedan je Emanuel...*

Mentor: Josip Galović, Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac

3. nagrada: Laura Tomašić (8. r.): *Tikovi*

Mentorica: Valentina Jurišić, Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

1. nagrada: Elena Šturbek (5. r.): *Vid i učitelj*

Mentor: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko, Visoko

2. nagrada: Ivone Plivelić (8. r.): *O galeb i Isusu*

Mentorica: Željka Rabuzin, Osnovna škola Petrijanec, Petrijanec

3. nagrada: Matea Pavliček (5. r.): *Učiteljica Marica*

Mentor: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko, Visoko

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade:

Ogranak Matice hrvatske u Križevcima i
Ogranak Matice hrvatske u Dubrovniku)

1. nagrada: Marijan Gazdić: *Učiteljice*

Mentorica: Ivana Boda, Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Štark”, Osijek

2. nagrada: Lana Humić (6. r.): *Učim život*

Mentorica: Dragica Lovrić, Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

3. nagrada: Andrea Marić (2. r.): *Naša učiteljica*

Mentorica: Martina Baković, Osnovna škola Josipa Lovretića, Otok

Dodatne nagrade

(Pokrovitelj nagrada: Naklada Ljevak)

POEZIJA

Emily Muka (2. r.): *Naša škola*

Mentor: Zlatko Galetić, Osnovna škola Dragalić, Dragalić

Zana Čičin-Mašansker (1. r.): *Volim svoju učiteljicu*

Mentorica: Vesnica Mlinarić, Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Lucija Stošija Bratović (3. r.): *Naša škola*

Mentorica: Iva Lilić-Pekas, Područna škola Paljuv, Novigrad

Sara Rušak (4. r.): *Z jutrom ranja*

Koprivnica

Tena Gabrić (8. r.): *Moj učitelj*

Mentorica: Marija Matić, Osnovna škola „Ivan Goran Kovačić”, Slavonski Brod

PROZA

Laura Lukačević (5. r.): *Učitelj*

Mentorica: Sanja Potočnjak Bilić, Osnovna škola Turnić, Rijeka

Marta Klimpak (5. r.): *Učitelj slikanja*

Mentor: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko, Visoko

Margareta Šurina (8. r.): *Živi u ovome trenutku*

Mentorica: Marica Balog, Osnovna škola Sesvete, Sesvete

IGROKAZI

Doroteja Adamić (8. r.): *Marijina želja*

Mentor: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko, Visoko

LIKOVNI RADOVI

Mija Filipić (1. r.): *Moja vesela škola*

Mentorica: Sanja Brkić, Osnovna škola „Antun Nemčić
Gostovinski”, Koprivnica

Nicol Radanac (2. r.): *Učiteljica*

Koprivnica

Lara Zekić (4. r.): *Škola*

Mentorica: Karmen Jurčević, Osnovna škola Retkovec, Zagreb

Škola je fora

(Poezija)

Florijan Hlapčič (7. r.), *Moj učitelj*
Mentorica: Ida Domišljanović
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec

Zana Čičin-Mašansker, 1. razred
Mentorica: Vesnica Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
Dodatna nagrada

Volim svoju učiteljicu

Moja se učiteljica zove Vesna,
Ona je vesela i urnebesna.
Ja je jako volim,
A ona nas puno toga uči,
i nikad nas ne muči.

Učiteljica je ona sjajna,
Čita nam priče, ma sva je bajna.
Ispituje što znamo,
Te od nje svašta doznamo.
E, glumice joj nema ravne,
Ljubazno joj hvala za sve uloge sjajne!
I svakog dana žurim u školu,
Crtam slike svom idolu.
A kad odrastem, željica mi je
zbog nje biti učiteljica!

Emily Muka, 2. razred
Mentor: Zlatko Galetić
Osnovna škola Dragalić, Dragalić
Dodatna nagrada

Naša škola

Naša škola
to su đaci.
Svi od reda
bučni malci.

I poneka
glava sijeda,
koja misli
nešto gleda.

Nešto misli,
nešto gleda.
Mudra neka
glava sijeda.

Čija li je,
tko je tamo?
Možda dida,
čiča samo?

Nije dida,
nije čiča.
To naš učo
priču priča.

A u priči
svega ima:
slova, riječi,
bezbroy rima.

...I poneka
strofa hvale
za sve naše
đake male.

Maja Posavec, 2. razred
Mentorica: Anita Kapelac
IV. osnovna škola Bjelovar, Bjelovar

Moja škola

Smiješna, lijepa,
zabavna, nasmijana,
ugodna, dobra,
razigrana.

Moja škola:
puna crteža,
puna pjesme,
puna prijatelja.

Moja škola, meni najdraža.

Lucija Stošija Bratović, 3. razred
Mentorica: Iva Lilić-Pekas
Područna škola Paljuv, Novigrad
Dodatna nagrada

Naša škola

Bila jednom jedna škola, priča mi tata
Još davno prije, prije rata,
U tu školu išao je moj tata.

Srušili školu od mog tate
Od Vice, Ante, Ive i Mate
Od Grozde, Ane, od moje tete
Do generacije osamdeset i pete.

Naši strici puni jada i tuge
Išli su dugo u škole druge,
A i tete, strine, pa čak i seke
Išle su u škole daleke.

Promijeni se sve poslije Oluje
Nova škola i pisma se čuje.
Nema više Ante, Ive, Jose, Brane
I još puno naših u pismu ne stane.
Zato hvala Anti, stricu, uji i tati,
Zapjevajmo đaci – živili Hrvati.

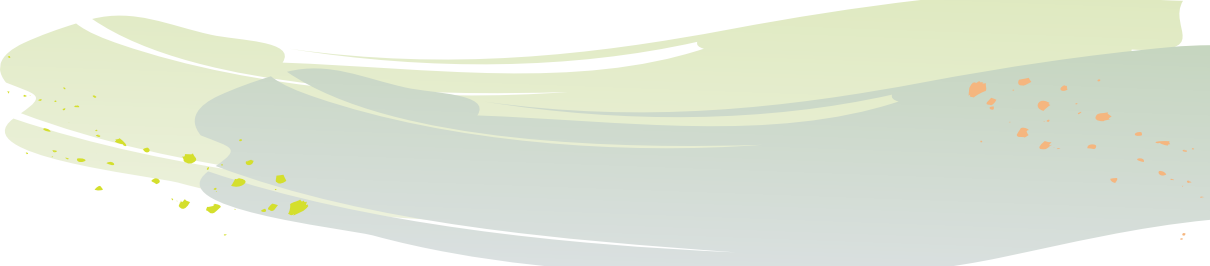
Marijan Gazdić, *Učiteljice*

Mentorica: Ivana Boda

Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Štark”, Osijek

Prva nagrada

Antonio Pejić, 3. razred
Mentorica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić, Rijeka
Treća nagrada

Škola je fora

Kad san mići bil
Va vrtić san hodil.

Va to mi se vrime škola pjažala,
A mama mi va školu poč ni dala.

Sad kad mi je va školu doć,
V jutro mi se ne da poč.

Mama na me zija i na me se jadi:
– Va školu hodi i neč navadi!

Fran Repinc, 4. razred

Mentorica: Marina Mihalj

Osnovna škola Dore Pejačević, Našice

Škola iz mašte

Kada bih mogao birati
Kakvu ću školu imati,
To bi bila ona iz mašte.

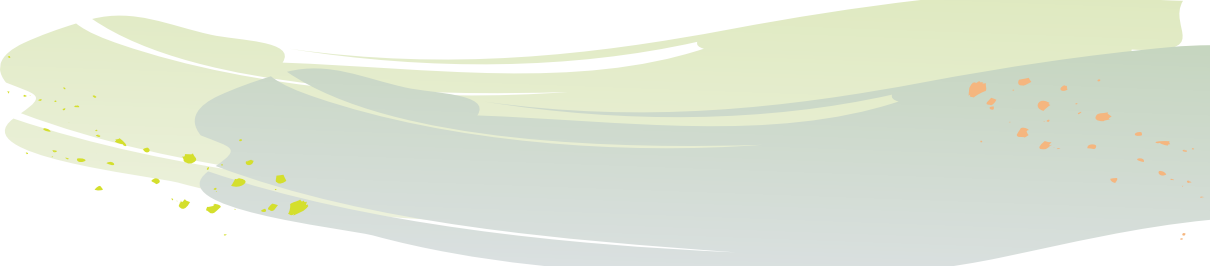
Svaki put kada bih otvorio vrata,
Čula bi se moja omiljena pjesma!
Kada bih htio nešto reći,
Smio bih to smjesta!

U školi bi se učilo ono
Što je nama zanimljivo,
A kada bi bio veliki odmor,
Svatko bi birao koju bi hranu konzumirao!
Kada bi bile ekskurzije,
Išli bismo na duga putovanja.
Vidjeli bismo sve nacionalne parkove
Mora, gore, gradove i zoološke vrtove.

U razredima bi bila
Različita zaduženja:
Kao čuvar mira i reda
Ili šefica smijeha...

Bila bi to moja škola
Iz mašte,
U nju bi svatko rado išao!

Sara Rušak, 4. razred
Koprivnica
Dodatna nagrada

Z jutrom ranja

Z jutrom ranja,
učiteljka se zbudila i
doga plave lasi počeslala, lice vmila.
Z jutrom ranja,
učiteljka više ne sanja.

Zjutrom ranja,
učiteljka ljubičasto torbo na cvetje,
s knjigami, olovkami, ispitima napunila.
Vsegajega, vu nju stane.
Za nastavu se pripravila,
da binjena deca pametna bila.

Z jutrom ranja,
zvono je v školi zazvonilo,
učiteljka je s osmehom vu razred došla.
Deca su fletno na mesta pošla.
Ispite je deci podelila.
I gleč čuda – ni jedna grda ocena ni bila!

Z jutrom ranja,
učiteljka se smeška i veli:
– Vi moji spametni anđeli.

Nataly Kombol, 5. razred
Mentorica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić, Rijeka
Druga nagrada

Učitelj moj i Bog moj

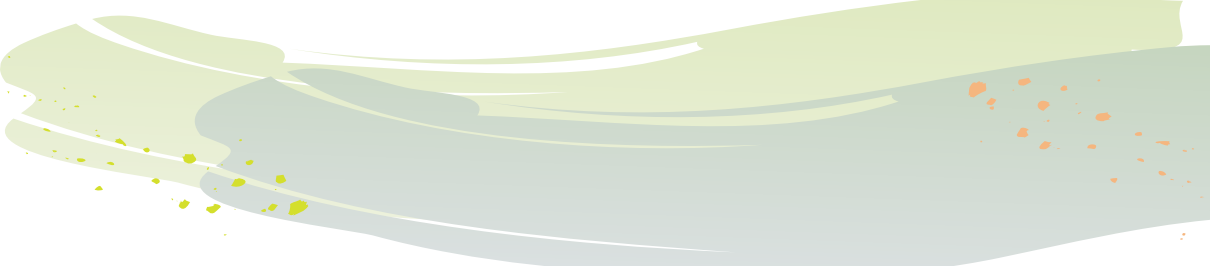
Riječi tvoje vječno žive,
Nosim ih sred srca svog.
Pogled svoj dok k tebi dižem,
Promatraš me s križa tog.

Tvoj me pogled s križa štiti,
Tvoja ljubav nadu pruža.
Tvoj me pogled svuda prati,
Proljeće je, miris ruža!

U osvit novoga dana,
Novi život se budi!
Ljubav pobjedu slavi,
Ljubav ljudima sudi!

Privij me čvrsto na svoje grudi
Da osjetim tvoje rane svete!
Privij mi srce, Isuse dragi,
Nježno ga čuvaj, tvoje sam dijete!

S proljećem pjevam
I slavim dan.
Dan uskrsnuća,
Sav radostan!

Rozalija Kušinec, 5. razred
Mentorica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica, Vinica

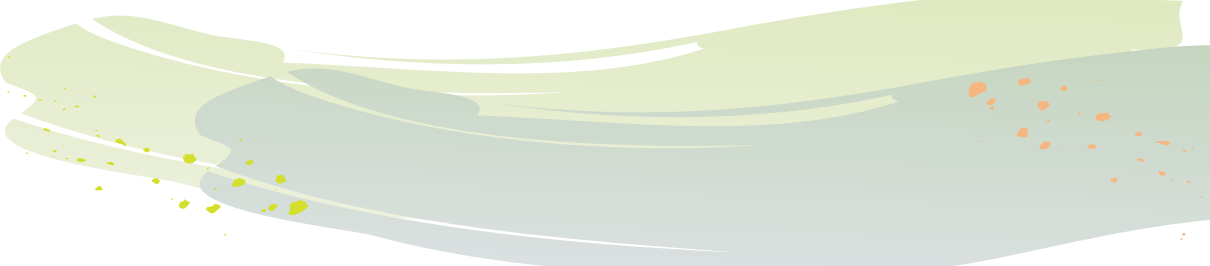
Moj Učitelj

Uči me ljubavi,
Poštovanju,
Znanju.
Uči me da ljude
Volim.
Uči me životu,
Uči me svemu,
Zato ga volim.
I molim se
Njemu.
I svako jutro
Kad se probudim,
Otvorim oči
Snene,
Pogledam majku
I ruke
Njene kako
Grle sestre
I miluju mene.

Valentino Hađa (5. r.), *Moj razred*
Mentorica: Ivana Boda
Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Štark”, Osijek

Marta Špoljarić, 5. razred
Mentorica: Željka Trajbar Cigić
Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

U školi

Budim se ranim jutrom
i kruh namažem putrom.
Popijem jedan sok
pa mami kažem: – Bok!

Kada stignem u školu,
vidim knjige na stolu.
Sjednem u učionicu
i pažljivo slušam učiteljicu.

Učiteljica kaže: – Na posao prioni.
Ali, eto, zvono brzo zvoni.
Van trči svaki đak,
na putu do kuće korak mi je lak.

Sara Horvatić, 6. razred

Mentorica: Sanja Horžić

Osnovna škola Ljubešćica, Ljubešćica

Kak je biti đak?

Teške je biti đak:
ve se moraš vučiti,
ve zadače pisati,
ve račune računati.

Najgorše se vučiti povest
jer treba znati
koje kaj napravil,
koje se lete rodil
i ko se s kim boril.

Negda je i lepe biti đak:
pot odmorima se zabavimo,
a na satima nekaj novega nafčimo
ili pak ljubaf pravu najdemo.

Dora Ivanek, 6. razred

Mentorica: Sanja Horžić

Osnovna škola Ljubešćica, Ljubešćica

Da sem ja učiteljka...

Da sem ja učiteljka,
v razredu bi bila telka.
Deca bi z brojkami tancala,
knjige ne bi ni pogledala.

Povest bi završila f košu,
a matka sama f čošku,
S klupami bi se rock popeval,
a imenik bi same driemal.

Ne bi se čul glas zvona,
na jelovniku ne bi bilo makarona.
Si bi đaki veseli bili,
se brige bi pozabili.

Emma Kokot, 6. razred
Mentorica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec, Petrijanec

Prava vrednota

Moja je torba vrijedna,
najvrjednija,
od kože glatka,
kao čokolada u njoj slatka.
Od šara išarana.
I točkice ima kao bubamara.

U njoj nosim moje sve:
knjige, bilježnice, bojice,
blokić, šlape i pernicu.

U najmanjem pretincu
skrivam ono najvrjednije,
malu, sjajnu krunicu.
Blista na suncu!
Uvijek je u mojoj torbi,
pomaže mi u svakoj školskoj borbi.

Ne zaboravljam joj nikad reći:
Hvala ti, krunice mila,
što si mi
od pomoći bila!

Ena Černi (4. r.), *S učiteljicom na izletu*

Mentorica: Suzana Turković

III. osnovna škola Bjelovar, Bjelovar

Daniela Lazar, 6. razred

Mentorica: Nada Sikirica Sagradžija
Osnovna škola Vinica, Vinica

Moj učitelj

Učitelj u školi govori često:

– Učite, djeco, i volite Boga!

Molite se njemu i bit ćete sretni u svemu.

Nemojte raditi ništa ružno,
veseli budite i dijelite dobrotu...

Svako dobro djelo koje učinite
vratit će se jednom u životu...

Nola Ljubešić, 6. razred

Mentorica: Janja Škraba-Stanešić

Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb

Ne moraš biti odličan učenik da bi bio odličan čovjek

Postoje ljudi koji svaki dan dobre ocjene mogu dobiti,
i svaki dan najbolje odgovore dati.

Jesu li ti ljudi stvarno sretni?

Postoje pak ljudi koji svaki dan žele drugima pomoći,
koji druge u nevolji neće ostaviti.

Jesu li ti ljudi stvarno sretni?

Postoje i ljudi koji druge u nevolju mogu uvaliti,
da bi svoje ideje mogli ostvariti.

Jesu li ti ljudi stvarno sretni?

Najbolji ti znanstvenik možeš biti,
ali znači li to da najboljim čovjekom ćeš postati?

Moramo mi zato naučiti,
ljude po odijelu ne odmjeravati,
a ni po znanju ih procjenjivati.

I najbolji i najpažljiviji čovjek možeš biti
samo ako otvorenih očiju svijet možeš gledati.

Vita Viličić, 6. razred

Mentorica: Janja Škraba-Stanešić

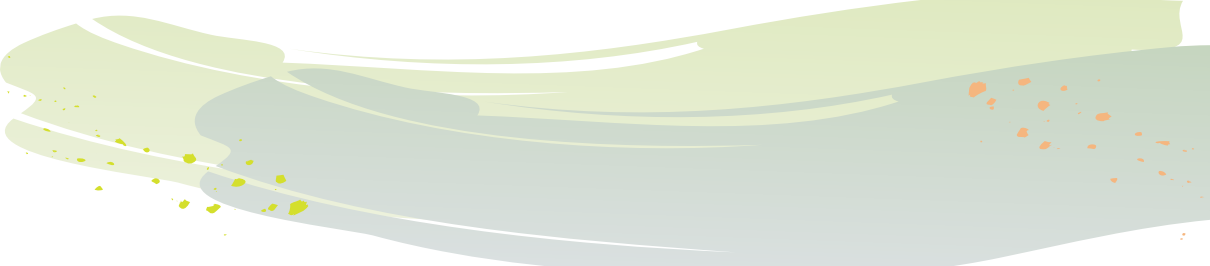
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb

Škola života

Ne moraš biti đak odličan,
samo budi svoj, a nikad dvoličan!
U školi se trudi, za prijatelje uvijek tu budi.
Ljepotu u svemu nađi,
bez svađe na kraj izađi.
Budi poslušan,
u školi budi pristojan,
ne moraš uvijek petice dobiti,
ali pokušaj tužnog
zabaviti.

Nekima su važne škole i diplome,
meni je na prvom mjestu škola života,
jer je u njoj važna samo dobrota.
I na kraju:
Jesi li ponosniji zbog petice
ili osmijeha na licu prijatelja svoga?
Nisu važne silne petice te,
važne su sitnice koje mogu
razveseliti sve!

Marko Hanžek, 7. razred
Mentor: Mario Šimudvarac
Osnovna škola Belec, Belec

Putar

Z stare kleti črne ide stari putar vun.
V toužne trsije praznu putu nosi.

I gledi na drouge liepe gurice
Polefke hodi, muči i gledi...
S gurice na gurice
s duola na brieg.

Hiti putu na zemlju i veli:
– Kuo je tuo stara beliečka škuola?

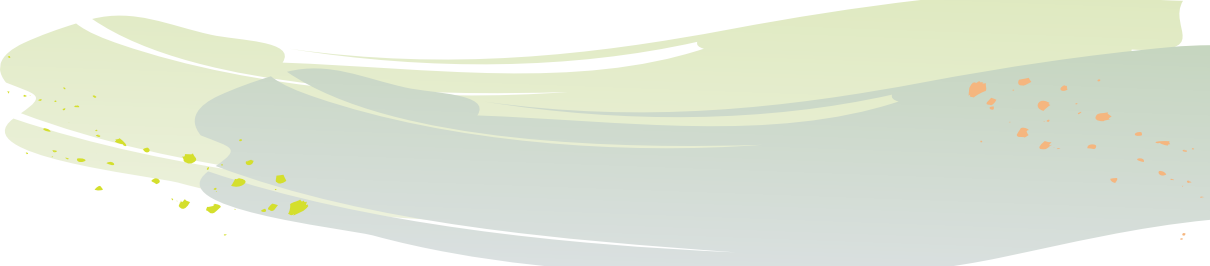
Zeme opet pounu putu gruozdja,
nosi ju uz brieg v črnu drvenu klet.

A teška puta ga zanese
baš kak škuolska tuorba đaka
zadnje lete.

Rječnik

beliečki – belečki (prema Belec), črni – crn, drôugi – drugi, d̂uol – dolina, nizina, ĥititi – baciti, gurice – vinograd, íti – íci, k̂oj – što, lete – godina, móučati – šutjeti, polefke – polako, puta – velika posuda za nošenje grožđa na leđima, putar – osoba koja nosi putu, škûola – škola, toužan – tužan, trsije – vinograd, t̂uo – to, v̂un – van, z – iz, ẑéti – uzeti

Napomena: Riječi su u rječniku objašnjene prema *Malome kajkavskom rječniku zlatarskoga kraja* učiteljice Verice Havoić koji je objavljen u zborniku *Pouna smieha*.

Anamarija Jusup, 7. razred
Mentorica: Mihovila Čeperić-Biljan
Osnovna škola Vežica, Rijeka

Bog u meni

Bog u meni
svijetli i ovoga
trenutka...
prijateljski progovara
sada
kao i kada šutim...
jer samo on zna
sve što mislim
osjećam
proživljavam
ili želim...

Bog je u meni
i ovog trena
u učionici
i njegova prisutnost
povezuje misli
nezapisane molitve
koju njegova prisutnost
utjelovljuje...

Josip Gaši (1. r.), *U školi*
Rovišće

Fabijan Vođinac, 7. razred

Mentor: Josip Galović

Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac

Prva nagrada

Učiti na vrelu tvoje ljubavi

Učio si me gledati ljepotu u oblacima neba,
učio si me da je sitnica ono što mi za sreću treba.
Učio si me slušati proljetnu frulu života,
učio si me da je istina čarobna,
tajanstvena ljepota.

Pokazao si mi dubine rijeka, mora, oceana,
naučio zbrajati mudrost mojih dana.
Pokazao si mi ljepotu pčelinjeg leta
i miris livadnog cvijeta,
naučio si me da je najveća iskra svjetlosti u duši djeteta.

Nacrtao si mi carstva mira, jednakosti i bratstva,
obojio si svjetove mašte moje kistom vječnog bogatstva.
Uklesao si u ruke moje dah jednostavne blagosti,
nacrtao si na lice moje osmijeh ko krunu radosti.

Cijeli je život moj tebi jednostavna računaska formula,
kod tebe, Učitelju, nema ni jedinica ni nula.
Tvoje su ocjene visoke, više od najumnijih knjiga,
tvoje su jednadžbe bez nepoznanica, one me liječe od briga.

Meridijani tvoji svaku veličinu nadmašiti mogu,
paralele tvoje, Učitelju, vode nas radosti,
Bogu.
Gramatika tvoja ne pozna ni padeža, ni broja, ni roda;
ona je čista,
iskonska sloboda.

Hvala ti, Učitelju, što sam učenik tako divne škole,
u kojoj učimo kako se sva bića vole.
Divno je učiti na tvoje ljubavi vrele,
diviti se životu,
tvojih ruku djelu.

Lara Zekić (4. r.), *Škola*
Mentorica: Karmen Jurčević
Osnovna škola Retkovec, Zagreb
Dodatna nagrada

Dora Vuković, 7. razred
Mentorica: Svjetlana Kraljić
Osnovna škola Škurinje, Rijeka

Učiteljica je zauvijek zaspala

Njeno naborano lice
i kosa sijeda,
uvijek je nekako bila blijeda.
Tiha, nježna i uvijek mirna,
skromna, samozatajna, ali prema nama divna.
Taj lik više nećemo vidjeti,
te ruke drage
nama neće više biti blage.
Ona sada s anđelima spava,
i možda o nama sanja.
U našoj školi o njoj se širi slava.
Dolazi nova,
kažu da još je bolja.
Mene ni jedna više neće
učiti kako se piše
kao naša učiteljica
koja je bila nježna kao ružina latica.
Neka sniva u anđeoskom zagrljaju
i s dragim svetcima pjeva Božju slavu.

Tena Gabrić, 8. razred

Mentorica: Marija Matic

Osnovna škola „Ivan Goran Kovačić”, Slavonski Brod

Dodatna nagrada

Moj učitelj

Pogledom probada.
Ispod nosa nakostriješene brčine.
Na nosu kao Dinara visokom
sjede debele pepeljarke.
Obrve kao guste šume hrasta kitnjaka
skrivaju oči.

Čekam, čekam...
Brojim sekunde.

Najednom
te jedva vidljive oči
razvedre se i milo mi se nasmiju,
pogledom me pomiluju.
Nakostriješene brčine
pretvore se u polumjesec.
A one guste šume hrasta
propuste sunčeve zrake
i otkriju tople oči.

Pepeljarke najednom postanu
prozori ljubavi i blagosti.
A onaj netom probadajući pogled,
postane samo ruka,
ruka koja me vodi u nepoznati svijet.

Matej Jursić, 8. razred

Mentorica: Ljiljana Jurman

Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka

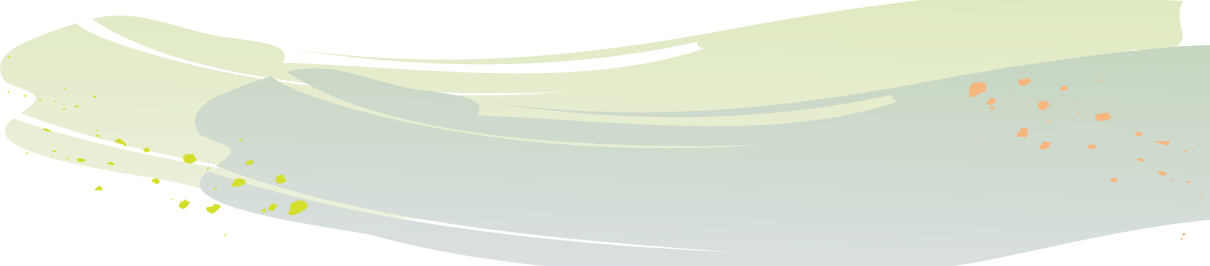
Gdje li je u školi Bog

Gdje li se Bog u školi krije?
U prijateljstvu, kad nitko sam nije.
U znanju, u učenju, u igri i sreći,
kad nešto lijepo netko želi reći.

U riječi učitelja Bog se isto krije
kada se učenicima od srca nasmije,
kada ih vodi, uči i voli
na putu za život, u životnoj školi.

Bog je s nama, čuva nas i prati,
dok rastemo, učimo, dok idu školski sati.
S nama se rano ustaje i budi
da jednom postanemo što bolji ljudi.

Hana Pasarić, 8. razred
Mentorica: Ivanka Tomić
Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Naša razrednica

Kada u učionicu ušeta
I pogledom nas izrešeta,
Nema galame, nema nemira,
Samo tamburica u kabinetu
Tiho svira.

Kada se na ploči
Kobasice od brojaka
Počnu pojavljivati,
Bolje ti je
Rješenja nemoj iz udžbenika prepisivati.
Oh, kakav je bio tek naš prvi susret?

Kao zaigrani klinci
Iz nižih razreda
Došli smo u 5. a
I s njom se susreli,
S njenim se pogledom upoznali.

Samo neki hrabri joj odgovaraju
I s njom se raspravljaju.
Ali nju ne možeš prevariti
Niti izbezumiti
Jer će te ona uvijek,
Ali uvijek
U klopku prva uloviti.

Osim što je stroga,
Ponekad i pomalo strašna,
Ona nam je razrednica,
Odlična profesorica
Te stvarno zaslužuje
Puno poslušnosti i poštovanja.

Napomena:
Učionica matematike je do kabineta glazbene škole.

Nikolina Rudić (1. r.), *Na glazbenom*
Mentorica: Ana Zekanović
Osnovna škola Jurja Barakovića, Ražanac

Klara Tomić, 8. razred

Mentorica: Ivanka Brađašević

Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb

Nebeski Učitelj

Kad Bog naredi rodi
da te donese na svijet,
tad kreću lekcije
za životni let...

Za jačanje motora
služe kašice fine
potrebne za snagu
da se tijelo k nebu vine.

Al' motor i krila ne pokreće jelo,
već ljubav, poštenje i dobro djelo!
Za to je nužan navigator leta –
s nebesa dobra nam Ruka Sveta!

U oluji nam drhtava krila miri,
u svaku misao našu zaviri...
I oblake tmurne u zvijezde okreće
da bi osvijetlio put do vječne sreće!

Klara Tomić, 8. razred

Mentorica: Ivanka Brađašević

Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb

Pjesma magarcu koji je nosio Isusa

Na leđima svojim nosi Ljubavi Izvor,
tračak mira i nade, slobode nježni vihor!

Uši mu zebu, noge drhte na hladnoći,
no on i dalje postojano, hrabro
kroči ususret božićnoj noći...

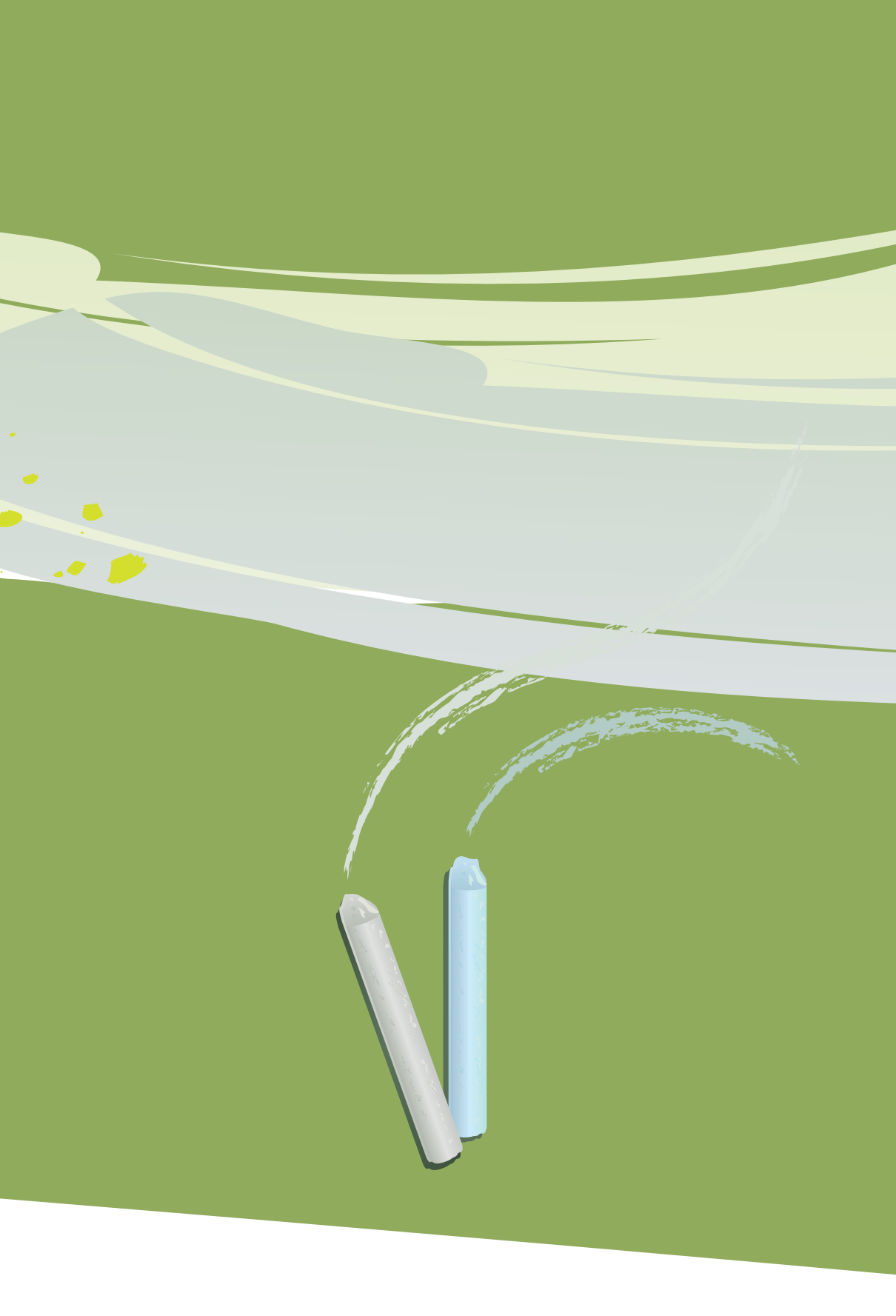
U štalici kao pećica grije dahom milim:
malenog Isusa pozdravi njakanjem silnim,
veliku mu iskaže čast i slavu
naklonivši svoju otežalu glavu.

I kada umorne sklopi oči da odmori tijelo,
na leđima mu se ukaže čudesno Božje djelo –
križ, kao znak Isusove ljubavi i zahvalnosti
jer i on je zaslužan za vijest božićne radosti!

Fay Kujundić (7. r.), *Isus – učitelj*
Mentor: Marko Karčić
Osnovna škola Marija Martinolića, Mali Lošinj

Učiteljčina tajna

(PROZA)

Luka Jurišić (1. r.), *Učiteljica ima anđela*

Mentorica: Ana Prepolec Padežanin

Područna škola Cerovac Vukmanički, Cerovac Vukmanički

Mihael Cindrić, 2. razred

Mentorica: Anita Kapelac

IV. osnovna škola Bjelovar, Bjelovar

Moja plava učiteljica

Moja učiteljica ima plavu kosu. Jako je dobra zato što od nje puno naučimo. Ne trčimo po razredu, ne dižemo se bez pitanja i ne udaramo jedan drugoga. Jako nas voli i mi nju.

S učiteljicom idemo na izlete, u druge škole, poštu, prirodu, kazalište. Jedan dan smo u školi imali radionicu s bolesnom djecom. Zajedno smo izrađivali čestitke, mnogo smo razgovarali i igrali se. Svake godine imamo projekt „20 dana dobrote”. Tada moramo nekoga zagrliti i raditi narukvice prijateljstva s lijepim porukama, a ne smijemo govoriti ružne riječi i tući se.

Naša učiteljica sada čeka svoju bebu. Svi smo zbog toga sretni i bit ćemo jako dobri prema njoj dok ima bebu u trbuhu. Kad ona ode u bolnicu, dobit ćemo zamjensku učiteljicu. Jedva čekam da se moja učiteljica vrati, bit ću presretan. Onda ću je pitati kako se beba zove.

Marta Novak, 3. razred

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

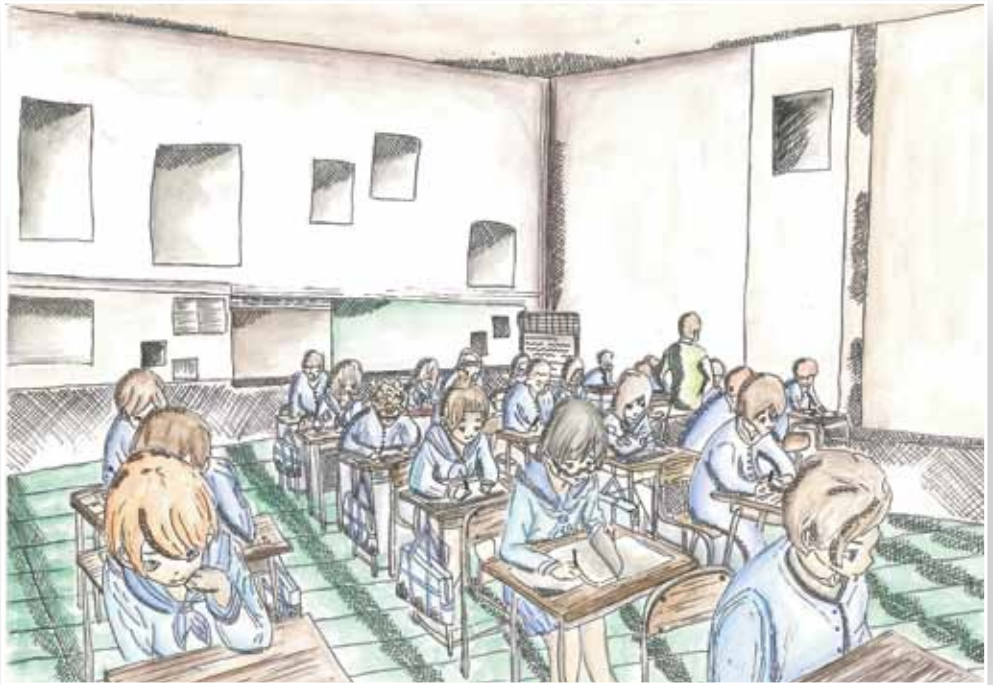
Priča moje učionice

Ja sam učionica trećeg a razreda. Najljepša sam u cijeloj školi. U meni sjaje lica dvadeset troje đaka. Svi su redom dobri učenici, neki više, neki manje. Svi redom nestašni. Trče, skaču, vješaju se jedni o druge. Prijatelji svi među sobom. Ponekad se malo i posvađaju, ali ne traje dugo...

Zvoni. Ulazi učiteljica. Pozdravlja djecu, a i oni nju. I tada započne školska priča. Čega tu sve nema? Računa, pjesme, čitanja, pisanja, razgovora... Meni nikad nije dosadno. Slušam đacke šale, a znam i za neke skrivene ljubavi. Ipak, moram priznati da mi je najljepše kad učiteljica priča učenicima priče. Tada se sva pretvorim u uho i slušam... Najradije slušam priče o nekadašnjim učionicama i učenicima. O tome kako su učenici u školu dolazili samo s malom pločicom i kredom. Ono što su u školi napisali, po putu kući su obrisali. I tako nisu morali doma učiti. A danas ja imam i računalo i televizor i sva moderna čuda. A svega toga učenici imaju i kod kuće. Možeš učiti cijele dane, ali ne možeš naučiti sve što se danas zna.

Još mi je nešto lijepo. A to je kad se moji đaci za vrijeme odmora ne svađaju, nego crtaju. Zna li da imam kutak za crtanje i u njemu nastaju prava umjetnička djela?

Jako sam sretna kad učenici dobiju dobre ocjene jer znam da su ih zavrijedili. Tako barem učiteljica kaže. Poznajem svakog đaka u dušu. Znam kako se ponekad osjećaju, znam kad se izvlače i ne govore istinu. Znam kad ne uče, ali znam i kako su sretni kad nešto novo nauče. Zajedno s njima uči, tješi ih i hvali njihova učiteljica.

Nika Matić (8. r.), *U učionici*
Mentorica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Jelena Klusak, 4. razred

Mentorica: Ljiljana Košak

Osnovna škola Stjepana Kefelje, Kutina

Školski dojmovi

U rujnu 2014. godine krenula sam u prvi razred Osnovne škole Stjepana Kefelje. Moram priznati, nisam baš bila oduševljena tom idejom jer su tada moje lutke i ostale igračke zamijenile teške školske knjige i pribor.

Škola je bila cijela u ciglama, oronuli zidovi i stepenice kojima nisam vidjela kraj davali su loš dojam, koji je u meni budio osjećaj usamljenosti. Vidjela sam puno nepoznatih ljudi. Tu više nisu bili moji prijatelji iz vrtića, kojima sam se radovala svakoga dana. Dani su prolazili, a ja sam upoznavala sve više novih prijatelja. Upoznala sam društvo koje je postalo sastavni dio moga života, zaključala ga duboko u svom srcu. Često bismo se poslije nastave otišli na igralište igrati gumi-gumi i skrivača. To je društvo koje ću vječno pamtiti.

Za vrijeme školovanja imala sam dvije učiteljice. Učiteljica Ivana Madunić bila mi je učiteljica u prvome razredu, a zatim je došla naša sadašnja učiteljica Ljiljana Košak. Ona nas je u potpunosti uvela u svijet školovanja. Polugodišta i školske godine nizale su se nevjerojatnom brzinom. Bilo je tu nastave u prirodi, a brojni izleti najljepši su dio škole. S vremenom sam shvatila onu rečenicu dobro poznatu svima: „Škola je naš drugi dom.”

Bilo je također trenutaka kad nisam htjela ići u školu, a bilo je i onih dana kad bih išla u školu brzinom svjetlosti, samo da bih mogla podijeliti najnovije vijesti s prijateljicama u vezi naših simpatija iz klupe, ali neću vam izdati te tajne!

Jedva čekam Školu u prirodi i peti razred, samo se nadam da ću i dalje ići u razred sa svojim prijateljima. Sada je naša škola promijenila boju. Zidovi su dobili žutu boju, baš kao limun, i sada ima neki posebni sjaj. Hodnici su puni mojih prijatelja, uvijek nasmiješena lica. Pojedina djeca govore da škola za njih predstavlja samo učenje, testove i ozbiljnost, ali ja se ne slažem s time jer je škola to sve navedeno plus prijateljstvo koje gradimo tijekom našeg školovanja. Dijelimo sretne i tužne trenutke. Prijatelji su uvijek tu jedan za drugoga. Očito da djeca s takvim mišljenjem ne znaju što se događa na malom odmoru iza zatvorenih vrata učionice. Nekadašnji stranci postaju najbolji prijatelji. Netko pronade i svoju prvu ljubav. Šteta što to ne traje malo duže. Događali su se tu još mnogi trenutci koje ću pamtiti: stiskanje uz najbolju prijateljicu kad je hladno kako bismo se ugrijale, dijeljenje užine, trčanje do trgovine po sladoled i žvakaće gume. Predvečer, pod uličnom rasvjetom, događale su se priče koje se najčešće mogu naći samo u filmovima. Svi bismo zajedno išli kući, šalili se i pričali. I tako u krug, iz dana u dan. Svi ćemo nastaviti svoje putovanje, ali svatko svojim putem.

Sad sam pri kraju prvog polugodišta četvrtog razreda i vidim sretna lica svojih prijatelja. Rado ću se prisjećati lijepih uspomena s malom suzom u oku.

Marta Klimpak, 5. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko, Visoko
Dodatna nagrada

Učitelj slikanja

Jednom davno u malenom je gradiću živjela djevojčica po imenu Katarina. Ona je bila veselo i živahno dijete. Na ulicama Siene svakoga je dana uživala u igri sa svojom najdražom sestrom Bonom. Katarina je voljela odlaziti u crkvu i tamo dugo moliti. Tada je osjećala poseban mir i sreću. Uvijek je molila za svoje roditelje. Njezin otac bojio je tkaninu u svojoj radionici, a majka je pospremala kuću i kuhala mnoga ukusna jela. U radionici Katarinina oca radilo je mnogo ljudi. Na posao su dolazi rano ujutro, a kućama se vraćali tek navečer. Bio je to težak i naporan posao.

Samo je jedan radnik ostajao noću raditi u radionici. Katarina je jako željela saznati što on radi pa je jedne noći otišla u radionicu upoznati tajanstvenoga čovjeka. U radionici je vidjela čovjeka kako slika. Počela je razgovarati s njim i ubrzo je shvatila da je tajanstveni čovjek zapravo učitelj slikanja. Katarina je i sljedeće noći posjetila učitelja slikanja u radionici. On joj je ovoga puta darovao malenu sliku na kojoj je bilo nacrtano bijelo janje. Katarina je bila jako sretna. Uljudno je zahvalila učitelju slikanja i otišla. I trećeg je dana Katarina došla u radionicu, a učitelj slikanja darovao joj je sliku sjajne zvijezde. Opet je uljudno zahvalila učitelju slikanja i otišla. I četvrte, pete, šeste i sedme noći Katarina je dolazila u radionicu k učitelju slikanja. On joj je svake noći darovao po jednu malu sliku. Četvrte noći dobila je sliku anđela, pete noći sliku lijepe i mlade žene, šeste noći sliku malene kolijevke. Katarini je sad već bilo čudno zašto joj učitelj slikanja daruje toliko slika. Sedme noći ga je upitala: – Tko si ti?

On joj nije ništa odgovorio, već je otišao i Katarina je ostala sama. Kod kuće je sve njegove slike spojila u jednu veliku sliku. Na velikoj slici vidjela je ženu nad kolijevkom. Uz nju je bilo bijelo lane, a nad njima anđeo i sjajna zvijezda. Osme noći ponovno je došla u radionicu, ali učitelja slikanja više nije bilo. Katarina je bila tužna. Nastavila je i dalje svake noći dolaziti u radionicu, ali uzalud, učitelja slikanja više nije bilo. Jedne noći kada je zaspala čekajući ga, on je ipak došao. Probudio je Katarinu, a ona mu je rekla: – Želim dijete za kolijevku!

On joj se nasmiješio i rekao: – Ja sam dijete koje tražiš! Katarino, postat ćeš mojom zaručnicom, a ja ću biti zauvijek tvoj zaručnik i učitelj!

Katarina je poslušala učitelja slikanja. Bila je uvijek dobra i rado je pomagala siromašnima i bolesnima. Postala je i dominikanska redovnica, ali i sveta Katarina Sijenska, naučiteljica svete Crkve.

Laura Lukačević, 5. razred
Mentorica: Sanja Potočnjak Bilić
Osnovna škola Turnić, Rijeka
Dodatna nagrada

Učitelj

Biti učitelj zanimanje je koje se ne može usporediti ni s kojim drugim. Učitelj je u svom poslu nošen krilima ljubavi, poletnošću nesebičnosti i teretom odgovornosti.

Slušam priče iz povijesti u kojima su učitelji uvijek bili poštovani. Slušam i one iz drugih krajeva svijeta, na primjer, u Japanu se samo učitelji nisu morali klanjati caru. A danas? Kako mi doživljavamo posao učitelja? Male ćete djevojčice često čuti kako kažu da bi željele biti učiteljice kad odrastu. A onda, kad slušate razgovore s hrvatskim stipendistima, najboljim učenicima, pobjednicima raznih natjecanja, svi složno kažu da bi htjeli raditi štošta, samo ne žele biti učitelji. Dakle, čast koju sam spomenula okopnila je, istopila se i danas je malo primjetna. Pa opet, svi ćemo s radošću očekivati sat kod nastavnika kojega volimo, naši će se roditelji ponosno hvaliti s dobrim učiteljem svoga djeteta i cijele će obitelji s ganućem slušati priče o suosjećajnom učitelju koji je s puno nježnosti, dobrote i topline razumio probleme njihova djeteta i pomogao mu. Postoje istine koje srce prepoznava.

A ja? Što ću vam ja reći o učitelju? Svrstavam ih u skupine jer se jako razlikuju. No, najdraži su mi oni kojima duša poleti kad su s djecom i u tome letu, lepršavom, uzvišenom, razigranom, s lakoćom dotakne dječje duše te ih ne obrazuje samo, već ih vodi, oblikuje, kako se kaže – odgaja. To je pravi učitelj, koji živi svoj poziv, koji te podučava strastveno, prenoseći na tebe čaroliju znanja, otkrivanja, traženja, napredovanja, uživanja u radu. Najvažnija je u

učiteljskom poslu ljubav prema tom divnom zvanju. Ljubav je ono što nas spaja s rajskim vrednotama, što ovozemaljsko podiže u nebeske visine, što nas uzdiže do onog pravog, istinskog Učitelja, što briše granice i prepreke te očarava.

Takav je učitelj obično tiha osoba, predana svome radu, često neprimjetna i samozatajna. Kako ćete ga prepoznati? S ozarenim će pogledom biti u dječjem okruženju – prepoznat ćete ga po ljubavi, neće mu biti teško otvoriti srce te će pun milosrđa razumjeti, pomagati – prepoznat ćete ga po nesebičnosti, pristupat će učenicima svjestan da ih ne podučava samo, već i utječe na njihovu dušu – prepoznat ćete ga po odgovornosti.

Osoba koja želi postati učitelj mora prijeći dug, težak i mukotrpan put obrazovanja. No, davanje sebe drugima u učiteljskome pozivu tek tada počinje.

Chiara Canosa, 6. razred

Mentorica: Snježana Pandžić

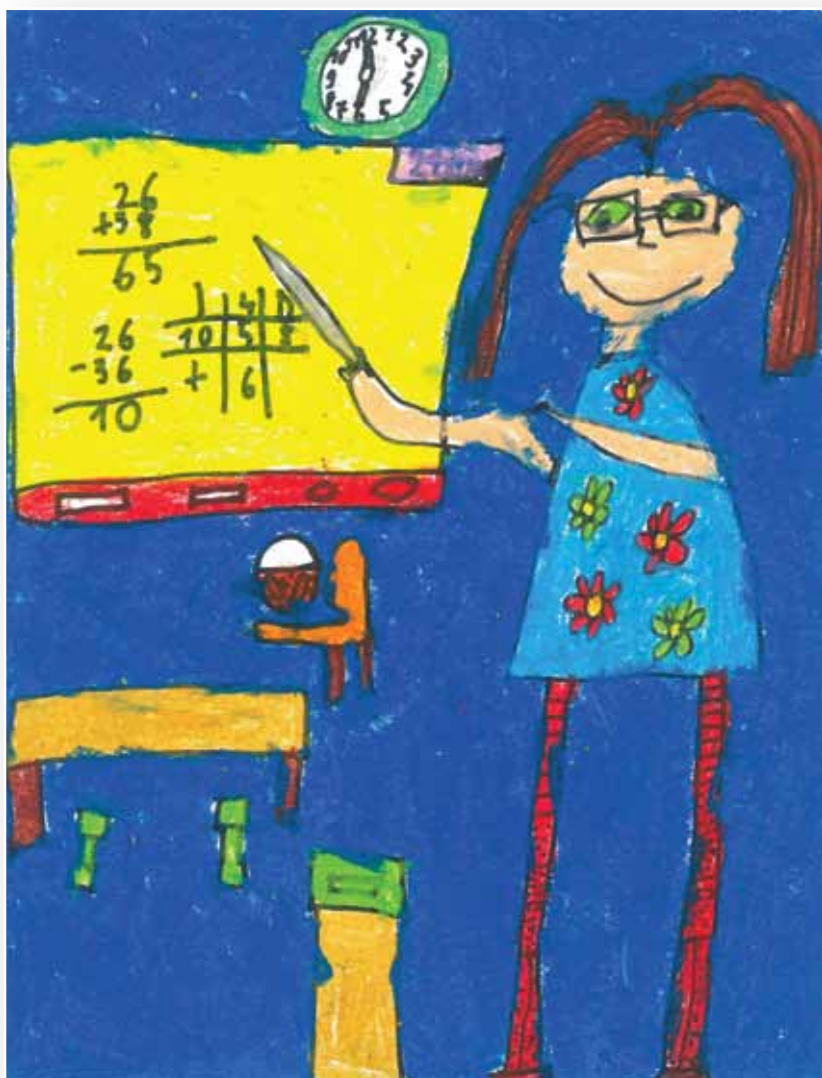
Osnovna škola Jure Kaštelana, Zagreb

Poziv učiteljice

Kada vam netko kaže: „Ja želim biti učiteljica”, vi vjerojatno pomislite na svu tu djecu u razredu i kako izaći na kraj s njima. A za mene, osobu koja želi od malena postati učiteljica, to je nešto predivno.

Poziv učiteljice nije buđenje svaki dan s uzdisanjem, zatim odlazanje na stari, već ionako dobro poznati posao, vraćanje kući sa sto negativnih komentara... Za mene je to san. Odlazanje ujutro na posao sa smiješkom, dolazak u razred sa šalicom čaja u ruci i torbom punom nastavnog materijala. Započinje sat, dječica vade pribor iz školskih torbi, uzimam kredu u ruku i gledam u veliku zelenu ploču. Ta ista zelena ploča, i ta ista bijela kreda za nekoga su samo nepotrebno pisanje ili umaranje ruke. Za mene je to široko zeleno prostranstvo uskoro ispunjeno novim znanjem te ispisano bijelim slovima. Ta ista knjiga s novim gradivom za nekoga je samo dosada jer zna da će uslijediti hrpa pitanja na koja ne želi odgovoriti. Za mene je to novo gradivo kao novi ključ u svijet, a pitanja kao široka prazna prostranstva ispunjena odgovorima. Za nekoga je čekanje dok djeca sporo čitaju tekst izgubljeno vrijeme. Za mene je to labirint koji postaje sve lakši, svaki put kada bolje pročitaju. Za nekoga je zadavanje zadaća bespotrebno jer znaju da ih djeca neće napisati. Za mene je to darovanje povjerenja svaki put kada napišu zadaću.

Odlazim kući, susrećem dijete iz razreda kojemu predajem, dijete me veselo pozdravi i postavi mi pitanje o zadatku iz zadaće. Za nekoga je to vrijeme kada se odlazi kući i uključuje televizor. Za mene, to je još deset minuta s djecom koju volim i još jedno povjerenje koje nije izigrano. Odlazanje na posao me svakoga jutro čini sve sretnijom jer živim svoj san. Kad se vraćam mislim u prošlost, sjećam se svih teških trenutaka i svih nedaća koje sam prošla kako bih ostvarila svoj cilj. Sad napokon ne sanjam samo noću.

EMA TRAKOŠTANEC (3. r.), *Učimo matematiku*
Mentorica: Đurđica Pošta
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Lorena Križmarić, 6. razred

Mentorica: Željka Rabuzin

Osnovna škola Petrijanec, Petrijanec

Učionica jedne učiteljice

Kad uđem u učionicu, prvo ugledam nju. Malu, čupavu, smiješnu staricu, mislim, Željku. Uglavnom šuti i mrko nas gleda iz pravca lijevog kuta kraj zelene ploče gdje se najviše zadržava. Ona je već dugo tu, ima crnu haljinu i kariranu pregaču, izgubila je već dosta kose, što izgleda pomalo jezivo, no ona je još uvijek osnovno nastavno pomagalo, i na učiteljčinoj ruci oživljava po potrebi. Kad učiteljica gubi kontrolu, stvar u ruke predaje lutkici, vještici, samo ona u ljutnji ne gubi živce, već kosu. Sa zrcala iz desnog kuta promatra nas posve milo Majka Tereza. Učiteljica kaže da je Majka nju naučila čemu se moliti i za što naći vremena, zato ga ona puno provodi s nama čitajući nam lijepe priče i učeći nas najljepši jezik na svijetu.

Naša učiteljica nema kćer, već sina, pa pretpostavljam da zato voli lutkice. One su njene mezimice. Ponekad razred krasi i one veće, zovemo ih humanete, čovječice, dobnice, ali ne pomažu previše kod pisanja testova, šute kao da su izgubile dar govora. Učiteljica, iako zaigrana, pametna je i puna znanja. Njena učionica je šarena, puna plakata, letaka, pohvalnica, diploma. Uspješna je ona, ali se ne ponaša kao dama, već više kao mama. Katkad i više: – Klinci, dosta priče!

Panoi su uvijek ukrašeni našim radovima, lijepim tekstovima, slovima glagoljice, o tome brinemo zajedno. Zidove učionice ukrasila je slikama svojih učenika. Nije da ju hvalim, ali bila je s njima na mnogim natjecanjima, i na HRT-u, a to nije mala stvar. Ona kaže da je to sve Božji dar! U ovoj učionici sjedimo u malim grupama kao za obiteljskim stolom, ponekad surađujemo,

ponekad stvaramo, ponekad se svađamo, a nekad samo učimo ili šutimo. Učiteljičin radni stol prava je svaštaonica. Na njemu ima od igle do slona, od auta do aviona, rječnici, pravopisi, gramatike, lektire, lijepe misli, zadaćnice, listići, ali i molitvenici. Svakome od nas katkad nešto treba. Sve to ovisi o prilici. Prozore ne otvaramo često jer su stari i ne bi bilo prvi put da koji padne nekome na glavu, ali kroz njih promatramo školsko dvorište i ulicu pa ne volimo da su spuštene sive rolete. Ima nas puno u razredu i zna biti zagušljivo. Najljepše je ako imamo prvi sat pa još sve miriše po deterdžentu tete Mirice, naše čistačice. Ona često pospremi nered iza nas i učiteljice.

Volim ovu učionicu jer volim svoj hrvatski jezik i svoju učiteljicu. Ona je uvijek spremna pomoći, i u dobru i u zlu. Katkad se šali da je luda kao i njena Željka. Ako malo kasni, u razredu nastane ludnica. To je zato što je u svemu izostala kontrola, rekla bi učiteljica, kontrolica, vrisnula bi Željka. Neki kažu da je stroga, ali nismo ni mi uvijek anđeli, zapravo je prekrasna žena, baš kao i njena topla učionica u kojoj je njeno vrijeme samo naše.

Luka Lončar, 6. razred
Mentor: Mario Šimudvarac
Osnovna škola Belec, Belec
Prva nagrada

Judina kreda

Ležim ovdje već tri sata, dvanaest minuta i nekoliko sekundi. Nastava je već odavno završila. Sva su djeca nakon zvuka školskoga zvona odjurila kući i neće se vratiti do sutra ujutro. Nisam naivan, nisam. Znam da me strogi učitelj, kada se sutra vrati u školu i uđe sporim korakom u učionicu, neće više uzeti u svoje ruke kako bi pisao mnome. Jednostavno će me lagano podići, shvatiti da nisam više ni od kakve koristi i bacit će me u koš za smeće... kao neki izdajica.

Zašto o ovome razmišljam? Znam samo da mi tako vrijeme, koje stalno brojim, sporije teče. To je bilo lako reći, ali suočiti se s time da ću uskoro umrijeti kako sam se i rodio, jednostavan, bijel i nešto kraći, daleko je teže. Ove zadnje sate života do sutrašnjega dana provest ću misleći o svojim prijateljima kredama koje su bile još nedavno pokraj mene, spajalicama koje sam upoznao i zavolio te o magnetima pokraj kojih je učitelj pisao po ploči. Joj, kako je bilo zaista zanimljivo kada smo jedna druga kreda i ja bili izabrani da Marko i Julija rješavaju pomoću nas teške zadatke iz hrvatske gramatike. Marko je izabrao mene i uzeo me svojim tankim prstima. Taj mršavi dječak nije ništa znao! A debela Julija! Ona je potrošila mojega prijatelja do kraja. Ta je jadna kreda preminula prije dva dana kada ju je nemirni Ivan pod odmorom bacio na pod i pregazio papučom.

Dosta! Dosta mi je ovih priča! Znam da svaka priča koja se dogodila u stvarnosti ima nesretan završetak. Nisu ovo bajke.

Najbolje bi bilo da sada dođe čistačica i baci me u svoju kantu s toplom vodom da omekšam i potpuno se rastopim. Sjećam se kako je moja teta umrla kada je čistačica s njom tako postupila. Od tada nas krede više nisu shvaćali ozbiljno. A i uskoro počinju uvoditi pametne ploče za koje bijele krede nisu potrebne. Učitelj nas je premjestio u najgoru kutiju sa spajalicama, praznim ljepilima i ostalim beskorisnim predmetima. Prije sam mislio da me učitelj ostavlja u drvenoj kutiji na svojem stolu u društvu sa spajalicama i ostacima gumica zbog moje kvalitete, ali to nije istina. Po mene bi došao tek kada ne bi imao čime pisati po ploči. Katkad mi se čini da je pravi izdajica. Uzima u ruku najbližu kedu i ne mari što će stotinama bijelih keda tako upropastiti živote... isto kao što je Juda uzeo vrećicu s trideset srebrnjaka zato što mu je bila bliže srcu od Isusa. Čovjek bi trebao imati više razumijevanja za sitnice koje svaki njegov dan čine ljepšim i ispunjenijim. Isus je znao da ga je Juda izdao i osjetio je da mu se približava smrt. I ja osjećam da mi je kraj veoma blizu. Brojim sate do jutra i kukurikanja prvih pijetlova. Strpljivo i smireno čekam. Čujem... Netko hoda u hodniku... Otvara vrata učionice... Oh, to je čistačica... Približava se... Buć...

David Mirić, 6. razred

Mentorica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Škola iz bajke

Bilo je pet do osam. Odjednom se čulo zvono koje smo svi mrzili jer ipak je to bio znak za početak nastave. Ja baš i nisam tip osobe koji pod satom sjedi mirno. Najdraži dio u školi mi je odmor. Na odmoru sam se dosjetio da navodno u podrumu postoje tajna vrata iza drvenog ormara.

Zazvonilo je za početak drugoga sata. Učiteljica je ušla u razred i zatekla nas u tučnjavi. Bila je ljuta na sve nas te nam je dala nenajavljeni test. Jedva sam dočekaao kraj naporne poslijepodnevnice nastave. No, za mene to nije bio kraj. Brzo sam otišao u podrum dok su spremačice bile u razredima i čistile. Čuo sam kako se netko približava podrumu pa sam se brzo sakrio u onaj stari i prašnjava ormar. Tamo sam bio neko vrijeme dok se nisam uvjerio da su svjetla ugašena i da su čistačice otišle. Shvatio sam da sam sam pa sam izašao i upalio svjetla u podrumu. Čuo sam škripanje ormara i brzo se izmaknuo jer sam mislio da će se srušiti na mene i... imao sam pravo. Okrenuo sam se i vidio da sada nema puta van pa sam imao samo jedan izbor. Pokušao sam otvoriti vrata koja su, naravno, bila zaključana. Imao sam nade i vjere da ću se uspjeti spasiti. Stajao sam i razmišljao što dalje.

Došla mi je zamisao da bi ključ mogao biti u ormaru. Podigao sam ormar i prekopao ga. Dugo sam tražio i nešto me na tren oslijepilo. To je bio zlatni ključ. Uzeo sam ga i otrčao do vrata, a zatim ih otključao. Ušao sam i vidio dugačak mračan hodnik kakav do sada nikada nisam vidio. Malo sam istražio, ali ništa nisam pronašao. Nastavio sam hodati i ugledao druga vrata koja su ovoga puta bila crna i jedva primjetna. Ugledao sam papirić na kojemu je bila zagonetka čije je rješenje služilo za otključavanje vrata. Ta

zagonetka je glasila: *Istraživač je pronašao grobnicu u kojoj je bilo devet zlatnih poluga, ali samo je jedna bila prava. Tamo se nalazila i drvena vaga kojom se moglo koristiti samo dva puta. Kako bi se samo dvama vaganjima mogla pronaći prava poluga? Pomoć: Prava poluga je teža od ostalih.*

Shvatio sam da mi nema spasa od škole. Mrzim školu, a sada sam još zarobljen u njoj! Razmislio samo o onoj zagonetki, uzeo papir i čitao sve dok ju nisam odgonetnuo. Rješenje je bilo veoma lagano, a poslužio sam se matematikom. Ondje je bio tablet u koji sam trebao unijeti odgovor. Vrata su se otvorila i kroz njih se vidjela jedna sasvim nova škola. Zakoračio sam i primijetio da su i profesori promijenjeni. Postali su nekako smiješni, baš drugačiji. Počeli su upisivati pozitivne ocjene. Učenici me više nisu tukli, proglasili su me kraljem škole. Prije svega, cijela škola se promijenila. I ova škola je imala dva podruma; iz jednog sam izašao, a u drugi ću tek ući. Odmah sam se bacio u potragu za njime. O njemu sam se više raspitivao jer me zanimalo u kakvu li ću pustolovinu sada upasti. Svi su me uputili na školsku kantinu u blizini koje se nalazio podrum. Zaputio sam se tamo sišavši niz stepenice. Ugledao sam portal žuto-plave boje. Uskočio sam u njega i završio u mekom krevetu. Probudio sam se i uvidio da je sve to bio samo jedan san. Bolje sam protrljao oči i shvatio da savršena škola ne postoji.

Lara Bradić, 7. razred

Mentorica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Život je komplicirana škola

Kao malena nikad nisam mislila da je život kompliciran. Imala sam dobar život i tada kada se rodio moj mlađi brat. Nekoliko godina kasnije, kako sam sve više i više shvaćala koliko je život okrutan, postajalo mi je lakše nositi se s nekim stvarima. Moji su mama i tata odjednom odlučili udomiti dijete. I tako je Ivan došao k nama iz Goljaka. Nikad ne biste pomislili što je to dijete od pet godina prošlo te koliko je bio odbačen od druge djece koja su bila tamo s njime.

Jednoga sam ga dana, došavši kući iz škole, ugledala kako spava na kauču. Mama mi je rekla da ga ne budim. Probudivši se, uopće nije razgovarao s nama jer nije ni znao govoriti. Samo se ljuljao i pljeskao dlanovima te grizao svoju ruku. To ne možete zamisliti, dijete od pet godina ne zna ništa reći i ne zna otići na WC. Morao je biti u pelenama jedno razdoblje dok ga je moja mama pokušavala odviknuti od pelena. Nije znao držati žlicu, vilicu ni nož. Da ste ga samo vidjeli onako jadnog i mršavog, došlo bi vam da plačete od jada. Zapravo, ponekad ljudi nisu ni svjesni koliko im je dobro u životu i koliko je malo potrebno za sreću i ljubav.

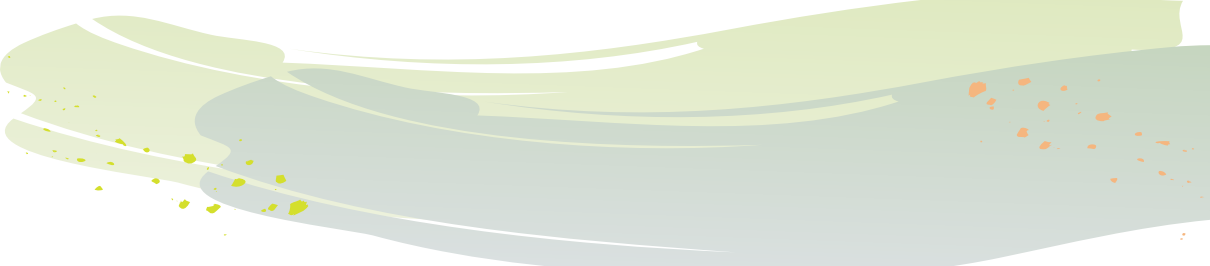
Uskoro je moja mama zatrudnjela. Odmah su joj rekli da dijete neće biti zdravo. Govorili su kako ima puno plodne vode. Mama je plakala danima, a ja sam ju tješila jer nisam mogla vidjeti u njenim očima suze. Moj tata nije znao kako se nositi s time pa se pravio da je sve dobro. Došao je Božić i mamin je trbuh sve više rastao, a braco se ritao. Jednoga su dana moju mamu i tatu nazvali iz socijalne službe i rekli da imaju jednu djevojčicu koju nemaju kamo smjestiti. Robertina mama ima multiplu sklerozu, u pelenama je i nepokretna. Roberta plače svake večer prije spavanja i pita

se je li ona kriva što se to dogodilo njenoj mami. Ona je trebala ostatu kratko kod nas dok ne nađu dom u kojem će živjeti. Kako su odmicali dani, mjeseci, sada će se, evo, navršiti i godina, nitko nije dolazio po nju niti se javljao da bi ju uzeo i tako je ona sada kod nas. Upisali smo je u našu područnu školu u Glogovnici. Ide s mojim bratom u razred. Kad su kod kuće, poput psa i mačke su pa ih Ivan mora razdvajati. Pola dana su dobri; pišu zadaću zajedno i igraju se, ali predvečer se baš vole svađati.

Mama je rodila Mateja 7. lipnja 2018. Došla je do mene i rekla da joj curi plodna voda. Rekla je da Luku i Robertu spremim u školu ako se tata ne vrati prije osam. Svake sam se večeri molila da Matej ozdravi i, evo, krenulo je nabolje; počeo je jesti puno više i sad jede kuhano povrće i voće.

Svakom čovjeku je potrebno da shvati da život nije lak. Neki shvate prije, neki kasnije, ali gledano realno, mi ne nosimo ništa sa sobom u grob. Što će ti zlatnici, rubini, skupa pogrebna odjeća kad samo duša odlazi na mjesto koje zaslužuje? Moja mama kaže da se sve događa s razlogom i da se zlo vrati za zlo, a dobro za dobro jer Bog pamti sve događaje našega života. Vjerovati je bitno, ali i ne odustajati od vjere u nešto dobro. Ako smo zaslužili još jednu priliku, Bog će ju dati.

Magdalena Guntner, 7. razred

Mentorica: Leonarda Vorih

Osnovna škola Side Košutić, Radoboj

Učiteljčina tajna

Svatko od nas ima jednog učitelja kojeg poštuje i voli ga na svoj način. Svatko od nas volio bi da nam jedan učitelj predaje svaki sat. Za mene je to osoba kojoj ću jednog dana postaviti mnogo pitanja. Hoću, ali ne danas.

Ima jedna učiteljica koja ima mnogo tajni. Kada uđe u razred, žari svojim osmijehom. Uvijek dođe vesela, kao da nikada nije suzu pustila. Stalno nosi hrpu knjiga kao da je najjača osoba na svijetu. Čita kao najbolja čitačica, a na ploču uvijek piše brzo i uredno. Često se pitam odakle joj tolika snaga. Zar se nikada ne umori? Zašto je stalno tako vesela? Imam jako puno pitanja za nju. Jednog ću dana skupiti hrabrosti i pitati je sve ono što me zanima. Pitam se gdje je naučila tako brzo pisati i hoće li jednom u naš razred doći ljuta. Može li se dogoditi jednog dana da tijekom školskog sata počne plakati zbog svih muka koje ima? Baš me zanima zašto nikada nije digla glas na nas kao neki drugi učitelji. Toliko me toga zanima, a tako je malo vremena. Hoću li ikada saznati odgovore na svoja pitanja?

Hoću, ali ne danas. Neka to još malo ostane učiteljčina tajna.

Fay Kujundić (7. r.), *Marija – učiteljica*
Mentor: Marko Karčić
Osnovna škola Marija Martinolića, Mali Lošinj

Iva Jež, 7. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko, Visoko

Magdina učiteljica je i moja učiteljica

Od malenih sam nogu knjiški moljac. U knjižnici obožavam lutati između polica s knjigama sve dok ne nađem knjigu koja mi se sviđa i koju želim pročitati u jednom dahu. Najzanimljivije mi je lutati povijesnim odjelom knjižnice. Prije tri godine među povijesnim knjigama pronašla sam danas posve zaboravljen časopis o školi i učiteljima pod nazivom *Na domaćem ognjištu*. Odmah sam u sadržaju časopisa spazila priču pod nazivom *Majka bijednih sirota*. Autorica priče bila je učiteljica Franjka Maurić. Priču sam pročitala zaista u jednom dahu. Bila je to istinita, topla i iskrena priča o pomaganju i prijateljstvu pisana jezikom ljubavi koji oduvijek pripada brižnim učiteljicama. Sigurna sam da je i učiteljica Franjka Maurić bila brižna i topla srca. Saznala sam da je bila rođena u Varaždinu u 19. stoljeću i da je radila kao seoska učiteljica u Općoj pučkoj školi u Madžarevu. Učiteljica Franjka bila je jako posebna učiteljica. S učenicima je radila i u školskom vrtu i pčelinjaku. Zamišljam učiteljicu Franjku kako sjedi uz veliku peć na drva u kutu učionice i čita učenicima priče, a vani je hladno i vjetar raznosi bijele pahulje snijega. Osjećam da je voljela slušati svoje učenike i njihove male pustolovine pretvarati u velike priče. Sigurna sam da je tako bilo i s pričom *Majka bijednih sirota*.

U mašti sam odmah vidjela malenu seosku djevojčicu Magdu kako uzbuđeno svojoj učiteljici Franjki opisuje susret s groficom Lujzom. Jednog studenog jutra mala je Magda krenula u školu. Bila je bosa i promrzla. Na seoskom putu Magdu je opazila grofica Lujza kroz prozor svoje kočije. Uzela je Magdu u svoju kočiju i odlučila joj pomoći. Magda je prihvatila grofičinu pomoć, ali nije zaboravila i svoje prijatelje. Ispričala je grofici kako ima još mno-

go, mnogo djece koja ne drhte samo od hladnoće nego i od gladi. Magda je dirnula groficu u srce pa je ona odlučila pomagati djeci. Djecu je svake zime darivala toplom odjećom, a za njih je otvorila i školsku kuhinju i bolnicu.

Prije nekoliko godina ja sam dobila čast glumiti malu Magdu u predstavi o grofičinu životu. Spremno sam ju prihvatila. Tijekom proba i nastupa počela sam uživati u tom liku koji je živio davno prije. Osjetila sam sreću i bezbrižnost, male, vesele i zaigrane djevojčice, ali i jad, bolest te hladnoću za vrijeme zimskih dana koje joj je milostiva grofica Lujza uvijek znala brižljivo ublažiti. Jako sam zahvalna učiteljici Franjki Maurić što je zapisala događaje iz Magdina života. Magdin život tako nije pao u zaborav kao ni druge vesele, ali i tužne zgode života na selu. Bez učiteljicine priče ja možda nikada ne bih glumila tu veselu i siromašnu djevojčicu Magdu koja je sad dio mene. Brzo rastem pa možda jednog dana u nekoj predstavi dobijem i ulogu učiteljice Franjke Maurić ili možda postanem prava učiteljica poput nje. Jedno sigurno znam, Magdina je učiteljica i moja učiteljica.

Lucija Prebanić, 7. razred

Mentorica: Helena Marijan

Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac

Savršena škola

Kasno je navečer. Sjedim na krevetu i gledam na mobitel. Odjednom mi dođe poruka s *Tweetera*. Ah, to je samo Dan Reynolds, moj najdraži pjevač. Piše o tome kako su nasilnici loši ljudi, grubi, zli. U mojoj glavi počele su se stvarati neke čudne misli: – Kako bi izgledala škola kada ne bi bilo nasilnika?

Jutro je i opet moram u školu. Moja mama kao i uvijek više na mlađu sestru kojoj se ne da ustati. Dolazim do škole i u glavi mi se opet pojavi ona misao: – Kako bi izgledala škola bez nasilja?

Ulazim u školu, pozdravim učitelja koji mi smiješkom uzvratil pozdrav. Na zidu kao i obično stoji ona ista pločica na kojoj piše: *Ovo je mjesto nulte tolerancije prema nasilju*. Pomislim automatski: – Zašto se onda djeca svađaju i tuku?

Razočarana svojom školom, pospano kao zombi, odlazim do učionice. Tamo ugledam učenike osmoga razreda kako pričaju o nogometu. Pomislim kako bi svaki čas mogla izbiti neka svađa i tučnjava. No, iznenadilo me kada su, umjesto vrijeđanja djevojčica, lijepo svakoga pozdravili. Djevojčice ih nisu ogovarale, već su ih hvalile. Napokon stiže Romana (moja najbolja prijateljica). Govori mi o tome kako joj je Grga uljudno otvorio vrata. Ulazimo u razred i pozdravljamo učiteljicu. Svi otvaramo knjige i slušamo. Andrej nešto šuti.

– A da nisi prehladen možda? – tiho ga pitam. Kaže da nije i upozori me da ne smijemo razgovarati za vrijeme nastave. Zvoni za kraj sata. Svi polako izlaze iz razreda. Na hodnicima nema vike i trke. Dijele se samo lijepe riječi i prijateljski zagrljaji. Matej, Ivan i Petar razgovaraju o igricama bez ikakvog vrijeđanja.

– Kako je lijepo u školi. – pomislim. Učenici pomažu jedni drugima i poštuju nastavnike. Imamo sat hrvatskog jezika. Ulazi nastavnica. Sad kada krenu svi galamiti, šetati po učionici, ometati nastavu... Ali ovaj put to se nije dogodilo. Nastavnica piše po ploči, a mi prepisujemo. U razredu vlada sloga i zajedništvo, a nastavnica po prvi put nema razloga za vik. Ovaj školski dan bio je savršen. Kada bi barem svaki bio takav.

Tada sam se probudila i shvatila da je sve to bio samo san. U meni se po prvi put pobudila želja da promijenim svijet. Nisam znala kako, ni od kuda da krenem. Ukratko sam prepričala ovaj san Danu Reynoldsu. Ubrzo je stigao Danov odgovor koji je glasio ovako: – Sve što ovom svijetu treba su mir, ljubav i jednakost. Iako si dijete i ti možeš promijeniti svijet ako vjeruješ i činiš male korake. Zato vjeruj!

Fabijan Vođinac, 7. razred

Mentor: Josip Galović

Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac

Druga nagrada

Jedan je Emanuel

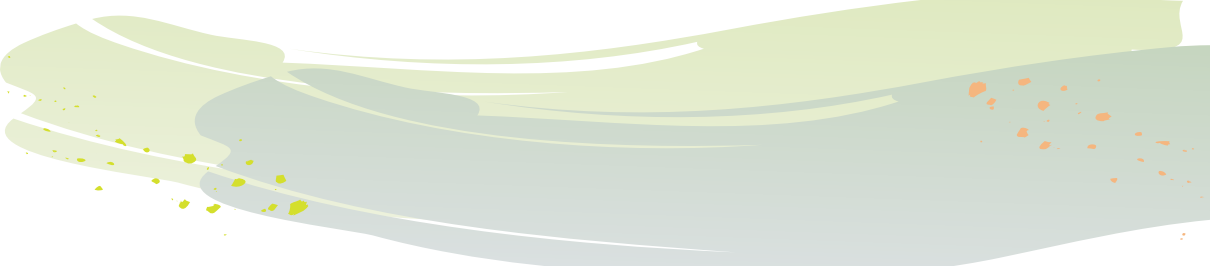
Zima je risala na oknima malenih kuća neobične oblike zvjezdica svojim ledenim dahom. Duge i široke slavonske ulice (koje ovdje zovu šorovi) bijahu prikrivene debelim prekrivačem u najljepšoj idiličnoj slici koju je samo zima naslikati mogla. Tihi su praporci već polako odjekivali cijelim krajem najavljujući radost Božića. Tamo, daleko, na kraju Lijepe Naše, gdje tradicija živi, gdje se viju grane ponosnih stoljetnih hrastova. U kraju u kojem tako milo zvuči ikavski odjek hrvatskoga glasa jata (ije/ie), među ljudima koji vole svoje đevojke, baje, snaše, didake, lole i bećare... zavladała je neka čudna tajanstvena sila. Vrisak i popijevku veselog bećarca (svatovca i pokladarca) polako je potiskivao muk odlazaka, pražnjenja sela, raseljavanja, umiranja...

Zlatna polja, široke ravnice i ponosne šume odisale su samom i nebrigom ljudske ruke koja je usmjerila svoj pogled prema nekim tuđim zemljama, gradovima i selima. Neka je tajnovita sila vukla ove ljude, navikle na zemlju, marvu, polja, običaje, prema blještavilu tuđeg neba, prema sjaju tuđih zvijezda i hladnoj toplini nekog tuđeg sunca. Nasred sela dvostoljetna otmjena dama – crkva svetog Nikole, biskupa, isijavala je toplinom poput najbrižnije majke, koja je skupljala svoju djecu među čvrstim zidovima što bijahu nalik majčinom sigurnom krilu. Svećenik je svakodnevno na zornicama pružao pogled pun tuge po polupraznom interijeru crkve. Nema njegovih ovčica, raspršuje se njegovo ionako malo stado. U svakoj je svetoj misi tiho molio zbog ove pošasti koja polako, ali sigurno uništava njegovu župu. Malena i stara zgrada

škole, šćućurena pokraj potočića, osjećala je najveću bol. Ona je ovom tužnom slikom najviše bila pogođena. Bolovala je od (kako su gotovo svi mislili) neizlječive bolesti iza koje će uslijediti ono najgore – smrt, tj. stavljanje katanca na vrata. Premda mala, privodila je znanju i odgoju tek učenike od prvoga do četvrtog razreda, no imala je ona više od sto đaka. Danas ih je sve manje, brojka se spušta na broj Isusovih zemaljskih godina (trideset i tri). Rijeku tuge produžila je i činjenica odlaska dugogodišnjega učitelja Mate. Naime, Mato je odradio svojih četrdeset i pet godina učiteljevanja i, premda bijaše vrlo strog, šiba i kajiš bijahu mu bliski, ljudi su ga voljeli jer su znali da ih uči istini i znanju koje ima neprocjenjivu vrijednost.

Zadnji je tjedan adventa. Radost dolaska Božića bivala je sve veća, a nad selom je jednu večer zasjala posebna svjetlost. Kao da to bijaše najava dolaska novoga učitelja, lučonoše znanja. Da, došao je mladi čovjek iz dalekog Zagreba. Došao je iz velegrada u maleno, zapušteno i napušteno slavonsko selce u kojemu je nada davno izgubila sjaj. Imaše on karakteristično ime – Emanuel. Bijaše to skroman čovjek niska rasta, rumena lica i živih, poput najbrže rijeke, plavih očiju. Srce mu bijaše kao cijela slavonska ravnica. Isijavaše nekom posebnom radosti i voljom za rad s malenim učenicima, koji još bijahu u selu. Odmah je zaorao svoju plodnu brazdu. Okupljao je djecu, darovao im svoje vrijeme. Učio ih pisati, čitati, računati, glumiti, družiti se i međusobno voljeti i poštivati. Prvim proljetnim danima zajednički oličiše školu (izgledala je poput najljepše bajke), pokraj starice odjevene u novo, lijepo ruho, niknule su gredice cvijeća i najraznovrsnija grmlja. U seoskoj društvenoj dvorani učenici su pod njegovim vodstvom pripremali dramske priredbe i literarne večeri. Ljudi su primijetili neke nove vjetrove nade, ljepote, životnoga smisla i poslanja. Emanuel je lijepo surađivao sa seoskim župnikom i svim ljudima. Ubrzo je s dječicom pokrenuo sakupljanje seoske starine te otvoriše maleni muzej. Priredbe i pjevanja bijahu svakoga mjeseca. Ljudi su se po-

čeli zbližavati u ljepoti umjetničke riječi i pjesme. Djeca su postala (uz vodstvo svoga učitelja) pravi mali načelnici ovoga sela. Svatko je jasno vidjeti mogao da se događa nešto novo, cvijeće je drugačije cvjetalo i mirisalo, škola je oživjela, crkva bijaše punija, a ljudi (što je i najvažnije) bijahu življi. Konačno osjetiše da nisu zaboravljeni, da nisu oni s kraja svijeta (kako bi narod rekao, svima zadnja rupa na sviralu). Došao je netko tko ih doživljava, u njihovoj djeci i njima vidi neprocjenjivu vrijednost. To im je vratilo nadu i rodi se ona iskrica spasa – nada da za njihovo selo maleno ipak budućnosti ima. Zapravo, trebalo im je tako malo, malo pažnje, malo više ljudskosti i najviše ljubavi. Radosna lica njihove djece govorila su im da je lijepo živjeti u njihovu selu, da je ono za njih mali raj u čijem se srcu nalaze škola i crkva – izvori radosti. Učitelj Emi (kako ga od milja nazvaše) utjecao je i na župnika, koji je počeo okupljati djecu i mlade nudeći im različite sadržaje.

Vrijeme je postajalo prekratko, prolazilo je kao brza rijeka koja nosi lijepe minute, dane, mjesece, godine. Bijaše to rijeka i obala ljubavi, škola uvažavanja, mira i jedinstva. Čuvši za divni ugođaj života u kojemu sreća vodi glavnu riječ, mnogi su se stanovnici vratili svom selu, kao ptice svom jatu. Selo je bivalo sve ljepše, ulice sve življe, a škola i crkva punija, glasnija, razigranija... Život je ipak pobijedio (kao u Bibliji u nadi protiv svake nade), radost je preplavila nekoć zaboravljeno i uništenju prepušteno selce istočne Slavonije. A trebalo je tako malo, tek jedan čovjek Duhom Svetim vođen. Jedna iskra prijateljstva, plamičak ljubavi. Jedan učitelj, prijatelj, brat. Jedan Emanuel.

Milka Grubešić (7. r.), *Moja učiteljica*
Mentor: Josip Kovačić
Osnovna škola Koprivnički Ivanec, Kunovec

Renata Jularić, 8. razred

Mentorica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Ah, ta povijest!

Prije dva dana pisali smo test iz povijesti. Test je bio opsežan, čak na četiri stranice te je profesor provjeravao gradivo od početka školske godine. Bio je preeeeetežak, barem meni jer ne volim povijest. Jednostavno me ne zanima taj predmet i živo je čudo ako pronađem nešto što mi je zanimljivo.

Danas smo zadnji sat dobili rezultate i naše jadne ocjene. Dobila sam dvojku iz teorije i jedinicu iz karte. Nisam se baš iznenadila jer sam i očekivala takve ocjene.

Moje se učenje povijesti svodi na sljedeće:

Pet dana prije testa: *Uff, stvarno bih trebala učiti povijest.*

Četiri dana prije testa: *OK, sad je stvarno krajnje vrijeme, ali dobro, budem sutra.*

Tri dana prije testa: *Samo da se odmorim malo pa ću onda.*

Dva dana prije testa: *Ajmeee, ovo je stvarno dosadno, al' dobro, pročitat ću nekak'.*

Zadnji dan prije testa: *Napokon sam sve pročitala.*

Večer prije testa: *Pa sutra je test, bolje da malo ponovim.*

Test: *Pa ja ništa ne znam.*

Došla sam kući. Moram mami reći za ocjene.

– Mama, danas smo dobili ocjene iz povijesti i... ja... sam... dobila dvojku i jedinicu.

– Renata, pa zar opet, što sam ti rekla za taj tvoj način učenja povijesti? Samo da znaš, nema izlaska van dok ne ispraviš ocjene.

To mi uvijek kaže iako se pokušavam opravdati: – Pa učila sam.

Mama zna kako izgleda moje učenje. Sada sam u kazni, sjedim u svojoj sobi i učim povijest. Ispravak je sljedeći tjedan.

Petra Oršuš (5. r.), *Moja razrednica*
Mentorica: Ida Domišljanović
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec

Nikolina Laljak , 8. razred

Mentorica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Pismo profesoru

Profesor Knego predaje matematiku, nije baš omiljeni profesor u mojem razredu. Budući da sam predsjednica razreda, moram mu reći u ime razreda da malo „ohladi”. Kako kad drhtim prolazeći kraj njega, a sada moram i razgovarati s njim.

– Ma nema šanse. – mislim u sebi iako ne želim iznevjeriti svoj razred.

Hodajući kući poslije nastave s Klarom, svojom najboljom prijateljicom, na pamet mi je pala izvrsna zamisao. Napisat ću pismo profesoru Knegi. Na satu ga ništa ne razumijemo, ali neću mu to morati reći u lice ako mu napišem pismo. Pisala sam na bijeli papir, pisala i pisala... No nikako mi nije išlo pa sam papire bacala u smeće. Kad sam napokon napisala nešto što mi se sviđalo, ubacila sam pismo u omotnicu i odnijela Klari da pročita.

U pismu je pisalo: *Poštovani profesore trebalo mi je dosta hrabrosti da vam ovo napišem. Moj razred vas ništa nerazumije. Molila bi vas da pričate riječnikom koji mi znamo i da malo usporite. Hvala.*

U pismu je bilo mnogo pogrešaka, a ja to nisam primijetila. U školi sam pismo ubacila u knjigu koju je profesor imao na stolu. Klara je izvadila pismo iz knjige bez mogega znanja. Poslije nastave bila mi je vrlo čudna. Pitala sam ju što joj je, no ništa mi nije rekla. Pitala sam ponovno pa mi je rekla da je izvadila pismo iz knjige. Poludjela sam. Tražila sam objašnjenje. Rekla je da je u pismu bilo previše pravopisnih i gramatičkih pogrešaka. Shvatila sam da je onda bolje što ga je maknula iz knjige i da je jedini mogući način

razgovor s profesorom. Nisam imala dovoljno snage i hrabrosti te sam taj trenutak uvijek odgađala.

Jednoga je dana jako vikao u razredu da ništa ne znamo, ustala sam i rekla sve što je pisalo u pismu. Skoro me ubio pogledom. Nakon nekoliko dana situacija se smirila, počeo je polako objašnjavati i bio je bolji prema nama.

Pismo je trebalo napraviti sve, ali možda su moje riječi napravile čudo.

Lana Miloš, 8. razred

Mentorica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Dobila sam lošu ocjenu, a što sad?

Dvadeset je sati. Sjedim u krevetu s bilježnicom iz fizike u rukama i učim. Odjednom nešto zazvoni. Pogledam u mobitel i vidim poruke u razrednoj grupi.

Mateo: Ja neću učiti fiziku, neda mi se

Hrvoje: Neću ni ja

Lorena: Imamo previše za učiti.

(Oho, stavila je točku na kraju rečenice.)

Mateo: Lagat ćemo da nas je pitao geografiju

Tako je počela rasprava, koja je trajala dvadesetak minuta, kako spriječiti usmeno odgovaranje iz fizike. Sljedeći smo se dan u školi još uvijek dogovarali. I prvi je sat prošao u dogovaranju. Drugi smo sat pisali školsku zadaću iz hrvatskoga jezika. Kako nismo bili gotovi, molili smo profesoricu da nastavimo pisati pod satom fizike. Možda nam i uspije. Profesorica je ipak pokupila naše zadaćnice i zaključala učionicu.

Strah, ruke i noge se znoje, srce lupa jer smo sljedeći sat kao pred streljačkim vodom. Čekamo.

– Evo ga! – viče Max na kraju hodnika. Panika postaje sve veća. Kako bi mi sad dobro došlo nešto za smirenje?! Ulazimo jedno po jedno u razred. Sjednemo svi na svoja mjesta i profesor najavi:

– Danas ću pitati samo dvoje.

U mojoj se glavi odmah uključila matematika: $23 - 4 = 19$;
 $19 : 23 = 0,83$.

– Bože, pomози mi da sam i ja u onih 83% koje neće pitati.

Panika, opet panika. Profesor je otvorio e-dnevnik i onu stranicu koja ubija – slučajan odabir. Odjednom u učionicu ulazi naša draga profesorica hrvatskoga jezika s našim zadaćicama u rukama: – Na ovom ćete satu dovršiti zadaću iz hrvatskoga jezika.

Čuju li to naše uši dobro? Sada sjedim u učionici fizike i završavam školsku zadaću iz hrvatskoga jezika. Blagoslovio dragi Bog sve školske zadaće svijeta. Uvijek ima nade jer ona umire zadnja.

Magdalena Orehovec, 8. razred

Mentorica: Gabrijela Vojvodić

I. katolička osnovna škola u gradu Zagrebu, Zagreb

Učiteljica

Ima jedna učiteljica od koje se može toliko toga naučiti. Ja je, nažalost, nisam osobno upoznala. Rođena je ne tako davne 1910. u Skoplju. Ona je, zaista, bila posebna. Bila je učiteljica mnogoj odbačenoj djeci. Svojim primjerima zaista je poboljšala ovaj svijet. Uz sve to ona je bila naučiteljica Crkve. Ona mala, niska sveta Majka Terezija svojom ljubavi, poniznosti, dobrotom služila je Bogu i bližnjima.

Otkako sam prešla u više razrede, krenula sam u filmovima promatrati živote svetaca i svaki je bio poseban, ali nekako mi je najviše prirasla srcu ta mala starica u bijelo-plavom habitu. Ljudi često procjenjuju druge na temelju njihove vanjštine. Majka Terezija svojom je vanjštinom bila samo nezamjetna kap u oceanu, ali Majka Terezija poručuje nam da baš bez svakog od nas, te male sitne kapi, taj bi ocean bio manji. Film *Majka Terezija iz Kalkute* naučio me da nikada ne smijem izgubiti vjeru. Majka Terezija, iako siromašna tjelesno, duhovno je darivala druge. Ona je neznancu poklonila osmijeh iz kojeg možemo pročitati ljubav, nadu... Ona mi je svojim djelima približila Boga. Ona je bila učiteljica koja svojim primjerom odgaja. U siromašnom gradu Kalkuti služila je najsiromašnijima i najodbačenijima. Ljudi često govore o Tereziji sve najgore jer je ona davala vjeru ljudima koji su je počeli gubiti.

Mene je naučila da nije važno da uvijek učinim nešto veliko, nego da učinim malo s puno ljubavi. Često mi se ne da ići u školu, ali Albert Einstein je rekao: „Postoje samo dva načina kako živjeti naš život. Jedan je da mislimo kako ništa nije čudo. A onaj drugi

da mislimo da je sve čudo.” Meni je normalno da ja idem u školu, ali tada je u Kalkuti, za ljude o kojima se brinula Majka Terezija, znanje bilo neprocjenjiv dar. Mi ljudi često trebamo izgubiti nešto normalno kako bismo shvatili da su to zapravo sve Božji darovi i čuda.

Ena Šabić, 8. razred

Mentorica: Bosiljka Mandac

Osnovna škola fra Pavla Vučkovića, Sinj

Isus Krist – moj najdraži učitelj

Sunce grije Jeruzalem, a moj Gospodin spotiče se i pada na oštro kamenje. Na leđima mu težak križ, križ koji je napravljen iz ljubomore, bijesa i patnje. Ljudi ga psuju, grde, rugaju mu se, no on i dalje hrabro ide u smrt. Zašto, Gospodine, ne odustaješ? Znaš li za koga umireš?

Tvoj učenik kojega si ljubio kao brata, izdao te za novac. Zveckanje novca zaglušilo mu je uši i nije mogao čuti vapaje svoga srca. Takvi smo svi mi ljudi kad vidimo materijalno dobro, tada se oglušimo na ljubav i milosrđe. Ti nas učiš da u najtežim situacijama ne odustajemo. Ti si oprostio i Petru što te izdao tri puta jer je rekao da te ne poznaje.

Od tebe se, Gospodine, stvarno može mnogo naučiti. Učiš nas da uvijek trebamo oprostiti i dati i drugima priliku da se poprave i pokaju. Ima mnogo primjera tvoje dobrote, Gospodine, no ovaj mi je najdraži. Mogao si se roditi u toploj sigurnoj palači, a ne u hladnoj štalici... Birao si između siromaštva i bogatstva. Svaki čovjek bi odabrao bogatstvo jer svatko voli da mu je u životu lijepo i sve servirano na zlatnome pladnju. Ti nas učiš da je čovjek koji je materijalno siromašan, zapravo duhovno bogat. A mi to sada ne razumijemo. To materijalno ostaje na zemlji, a naša dobra djela idu k Bogu u nebesa. O, učitelju moj najdraži, daj nam snage spoznati kolika je tvoja ljubav nama darovana. Isuse Kriste, moj nadraži učitelju, budi mi putokaz u životu i misao vodilja do tebe.

Attila Požar, *Moja učiteljica Maja*

Mentorica: Ivana Boda

Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Štark”, Osijek

Margareta Šurina, 8. razred
Mentorica: Marica Balog
Osnovna škola Sesvete, Sesvete
Dodatna nagrada

Živi u ovome trenutku

Često se vraćam u prošlost s jednim pitanjem: – Zašto ste tako brzo otišli i kamo ste se žurili?

I danas mi zasuzi oko kad se sjetim pitanja kad ćeš otići i tvog odgovora: – Ne brini se, dušo, bit ću još dugo s tobom.

A onda si zauvijek nestao. Nismo se uspjeli zagrliti ni oprostiti. Zato se pitam kad ću ja otići i hoću li se stići oprostiti. I ne znam hoću li još dugo biti ovdje jer si me ti, dragi oče, naučio jednu veliku istinu: čovjeku sutra nije obećano. Naučio si me da vrijeme ne mogu ni zaustaviti ni vratiti, ali ga mogu iskoristiti. Mogu voljeti, mogu se radovati, mogu plesati, pjevati, ne misleći na ono što je bilo jučer ni na ono što će biti sutra. Naučio si me lekciju koju nikada neću zaboraviti i na tome ti iskreno hvala.

Uz mnogobrojne pokušaje uspješnih i neuspješnih učenja, uz mnoga lica učitelja izdvojilo se lice moga učitelja plesa. Naučio me da uživam u glazbi i plesu, da plešem kao da me nitko ne gleda, da plešem dok ne padnem, a kad padnem, da se dignem bez srama i straha. A onda je i on zauvijek otišao. Šok, tuga i nevjerica. Plakala sam i pitala se: – Gdje su i jesu li se sreli?

Čula sam odgovore svojih učitelja i podijelit ću ih s vama: – Oni su na mjestu smijeha, radosti i plesa.

Zato vjerujem da će me dočekati raširenih ruku kada dođem k njima.

Ostao mi je jedan oslonac u životu. Uči me da ne zaboravim savladanu lekciju i da idem dalje. Savjetuje mi da ne moram uvijek imati plan, već da trebam vjerovati, pustiti i čekati. Nastoji me

usrećiti svojim uvjerenjem da nakon svih oluja života hrabro kro-
ćim i nastavim sjati. Slažem se! Moramo se boriti u teškim dani-
ma života i ne smijemo pokleknuti jer nakon toga ostaje najbolje.
Tako je meni ostala moja anđeoska čuvarica, osoba koja je svaki
dan kraj mene, koju mogu zagrliti i poljubiti i u svakom se trenut-
ku na nju osloniti.

Zato živim sada – u ovome trenutku. Prepuštam se anđeoskim
rukama svoje majke i pokušavam obasjavati mračne staze života.

Leona Šturbek, 8. razred

Mentor: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko, Visoko

Ivanova ljubav

Vjeroučiteljica nas potiče da molimo za svoje učitelje. Znam da su oni važni, ali ja već sad molim za tatu, mamu, baku, djeda, a ponekad i za sestru i malog brata. I župnik veli na nedjeljnoj sv. misi da molimo za njega. To je tako puno osoba za koje treba moliti! Ako molim za učiteljicu hrvatskog jezika, onda moram i za učiteljicu matematike! Ako molim za učiteljicu matematike, onda moram i za razrednicu iz kemije! Mislila sam da je to nemoguća zadaća za mene, zato sam odlučila pronaći jednog sveca i njemu uvaliti svoje učitelje. On će sigurno moliti za njih, pa to je njihov posao. Odlučila sam u tražilicu na internetu upisati pojam *svetac zaštitnik učitelja*. Ubrzo sam dobila traženi odgovor: sveti Ivan Krstitelj de La Salle. Pročitala sam njegovu biografiju i ostala posramljena. Sveti Ivan de La Salle je uistinu volio učitelje. Oni su bili njegova ljubav koju mnoge osobe nisu mogle razumjeti. I ja sam zaključila da sam jedna od njih.

Sveti Ivan de La Salle kao svećenik je pokušavao pomoći siromašnima obrazovanjem. Otvorio je mnogo škola, a učitelje je volio i cijenio toliko da ih je pozivao da žive u njegovoj kući i da mu pomažu. Ljubav prema bližnjima usadila mu je majka Nikolina koja je umrla vrlo mlada. Od majke je maleni Ivan naučio da u svemu traži Božju prisutnost. Uvjerena sam da ju je Ivan našao u osobi učitelja. I naš je Gospodin Isus volio da ga se naziva učiteljem. Biti učitelj znači biti plemenit i sposoban unijeti mudrost i vjeru u živote mnoge djece. Učitelji su zato slični anđelima čuvarima. Vjerujem da je tako razmišljao zaštitnik učitelja sveti Ivan de La Salle.

Odlučila sam se promijeniti i moliti za svoje učitelje te ih zagovarati njihovom svecu zaštitniku. I tada sam doživjela čudo. Jednog sam jutra prije odlaska u školu stvarno zastala i izmolila jedan *Oče naš* za svoje učitelje, ali i sve ostale učitelje na ovome svijetu. Na kraju molitve zazvala sam zaštitnika učitelja ovim riječima: – Sveti Ivane de La Salle, čuvaj moje učitelje i moli za njih!

Odmah sam se osjećala nekako bolje. Bila sam radosna. Onda sam stigla u školu, otvorila sam školska vrata i pozdravila svoje učitelje. Svi su nekako izgledali drugačije. Bili su nasmijani i vedri! To mi je bilo čudno jer je bio ponedjeljak, a u ponedjeljak su obično svi ljudi nerasploženi i mrzovoljni zbog prekratkog vikenda. I sljedećeg sam jutra ponovila molitvu i učitelji su bili opet nasmijani i vedri. Tada sam shvatila da su oni uvijek takvi, samo ja to nisam primjećivala. Molitva zaštitniku učitelja pomogla mi je shvatiti da su učitelji plemeniti ljudi. Danas imam samo jednu želju. Želim se ugledati u svetog Ivana de La Salla i poput njega poštovati i voljeti učitelje.

Eva Crvelin (2. r.), *Učiteljica u knjižnici*
Mentorica: Zdenka Kožić
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb

Laura Tomašić, 8. razred

Mentorica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Treća nagrada

Tikovi

– Laura, prestani to raditi! – obrati mi se učiteljica.

Što se događa? Možda se učiteljica zabunila ili sam ja krivo čula. Da, mora biti to. Sigurno je opomenula Laru, ona stalno priča pod satom. Oglušila sam se na tu opomenu i nastavila dalje slušati i pratiti nastavu.

– Laura, opet ti ponavljam, prestani već jednom to raditi! – ovaj put učiteljica je ponovila glasnijim tonom.

– Laura, prestani već jednom! – ponovila je učiteljica i treći put.

– Razrednice, a kaj ja radim? Zakaj me stalno opominjete? – upitala sam.

– Laura, u školi se govori književnim jezikom. Znači, ti ne znaš što radiš svaki put zadnjih tjedan dana kad te pogledam? – upitala me učiteljica.

– Ne, recite mi što sam učinila? – odgovorila sam.

– Molim te, ostani malo poslije nastave. – rekla je učiteljica i nastavila pisati po ploči.

– Zakaj te zove da ostaneš poslije sata? Kaj si napravila? – upitala me prijateljica iz klupe, Anja.

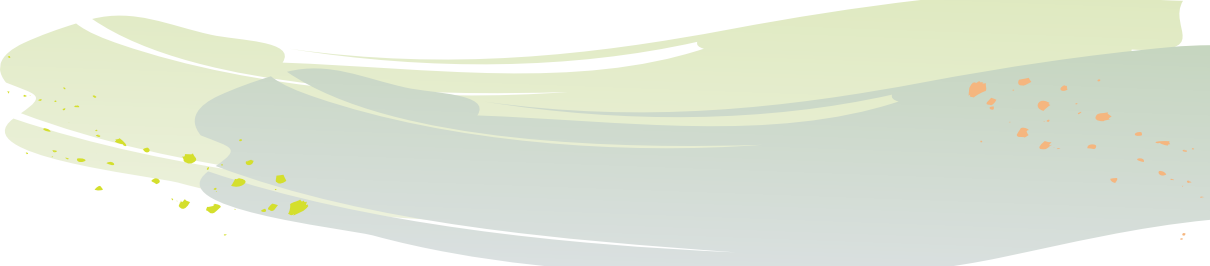
– Nemam pojma, pa ništ.

– Možda joj je netko rekel kaj se događa u razredu. Ako te pita, otvoreno joj reci kaj se događa. Nikoga se nemoj bojati.

– Ali, Anja...

– Ništa Anja. Kako ćeš si pomoći ako samo šutiš i trpiš?

Razgovor Anje i mene prekinulo je zvono za kraj sata. To mi je najgori zvuk koji se može čuti. Kad se ono oglasi, tada sve počinje. Učiteljica me pogledala i kimnula mi da ostanem.

– Jezik za zube. Zucneš li samo, vidjet ćeš što će ti se dogoditi. – rekla je Ella, cinično mi se nasmijala u lice i izašla iz razreda. Za njom je išla i Nikolina, njezin potrčko.

– Ne boj se! Samo sve kaži. Kako će ti pomoći ako samo šutiš i trpiš? Moraš se povjeriti nekome tko zna kako to riješiti i kako ti pomoći. – rekla je Anja bodreći me. Učiteljica je pričekala da se oglasi zvono za kraj odmora i zatvorila vrata. Prišla mi je, stavila stolac nasuprot mojoj klupi i sjela na nju. Nakašljala se ne znajući kako bi počela.

– Laura, bojiš li se ti nečega? – upitala me.

– Da, bojim se purana. – rekla sam s kiselim osmijehom. Uopće mi nije bilo do smijeha. Najradije bih učiteljici otvorila dušu i ispričala sve o ponašanju Elle i Nikoline, ali se bojim. Ne znam što bi se dogodilo kad bih sve rekla. Bolje je da šutim i trpim. Ionako dobro to skrivam. Ništa ne upućuje na to. Ni Anja ne bi ništa primijetila da joj se nisam povjerila.

– Dobro, promijenit ću pitanje. Koga se bojiš? – upitala me učiteljica.

– Koga bih se bojala i iz kojeg razloga? – odgovorila sam drhtavim glasom, s pogledom u lijevu stranu i uz znojne dlanove. Dobro, možda to učiteljica nije primijetila. Da, to se meni samo učinilo. Sve je odlično prošlo i učiteljica ništa nije primijetila. To sam ja samo umislila.

– Kakva je situacija kod kuće? Je li sestra dobro? Iskreno mi odgovori. – rekla mi je učiteljica.

– Da. Sada je sve super. – odgovorila sam iskreno. To je bilo pitanje na koje sam uistinu odgovorila iskreno. Bez znojenja dlanova, čvrstim glasom koji nije podrhtavao i bez nepotrebnih pogleda u lijevu stranu, gledajući učiteljicu u oči. Razrednica je osjetila da se nečega bojim, ali nije znala da se zapravo bojim odlaska u školu.

Kod kuće se osjećam sigurno. Tamo mi ne mogu ništa... i odmora se bojim jer na satu bi me učitelji obranili, a pod odmorom sam prepuštena sama sebi i Anjinoj pomoći. Ali ja sam kukavica. Bojim se to priznati. Zapravo je i bolje da ništa ne priznajem. Tko zna što bi se tek onda dogodilo? Možda bih imala i modrice.

– Razrednice, uistinu se ničega ne bojim. Vjerujte mi.

Pokušala sam prikriti istinu misleći da će biti bolje. Tako je zadnjih sedam mjeseci. Svaki dan odlazim u školu vjerujući da će sve biti u redu, ali kad dođem u školu, shvatim da se sve ponavlja, da se ništa neće promijeniti i da moram naučiti živjeti s time. S jedne strane nalazi slika Laure koja je jaka, neustrašiva, koja ni pred kim ne poklekne, koja se suprotstavlja drugima, a s druge strane stoji slika Laure koja se boji, strepi i koja je kukavica. Zadnjih sedam mjeseci pobjeđuje slika ove druge Laure. Sedam mjeseci. Sedam najdužih mjeseci u mojem životu. Najbolnijih. Najmučnijih. Iz razmišljanja su me trgnule riječi razrednice.

– Dobro, Laura. Tvoja odluka. Ako se ikada odlučiš reći što te muči, znaš gdje me možeš naći. Osjećam da će to biti brzo. Neki toliko veliki problem ne možeš dugo skrivati u sebi. – rekla je.

– Razrednice, ali uistinu se nikoga ne bojim. Vjerujte mi. – rekla sam drhtavim glasom, s pogledom u lijevu stranu i uz znojne dlanove.

– Dobro, to je tvoj izbor. Odlučila si šutjeti. U redu, ali ako želiš reći ono što te boli, samo reci. Ne boj se.

Oglasilo se zvono za kraj šestog sata. To mi je najdraži zvuk. Kad završi šesti sat, idem kući. Tamo mi nitko ništa ne može. Osjećam se sigurno.

– Možeš izaći, Laura. Zvonilo je. – rekla je učiteljica.

– Dobro, doviđenja, razrednice! – rekla sam i stisnula kvaku na vratima.

– Đenja, Laura. Ne boj se nikoga!

Zalupila sam vratima.

– Kako ona misli da se ne bojim? Strepim svaki dan od njih.

Bojim se odlaska u školu. Ne mogu se nositi s time. Ja sam kukavica.

Plaćući sam otrčala na WC. Obrisala sam suze. Krenula sam. Samo krenula. No ispred vrata me dočekala moja najveća noćna mora. Odmah sam ga se sjetila. Tko se ne bi sjećao te kožne jakne i lanaca koji vise iz hlača, kao i tetovaža po cijelom tijelu. Osjećala sam da se topim kao led na suncu. Kao da nestajem s lica zemlje.

– Ohoho, evo raskine miljenice. Jesi li me poslušala kada sam rekla jezik za zube? Jer u slučaju da nisi...

Aleks (moja najveća noćna mora) kvrcnuo je prstima.

– A, ne, luda sam toliko da ću se ić svađat s tobom. – rekla sam čudeći se kako sam to uspjela reći Elli. Možda ipak nisam tolika kukavica. Ali brzo sam požalila. Zaključila sam da je ipak bolje da šutim i trpim nego da proturječim Elli. Bolje je biti kukavica. To donosi manje problema. Aleks me svom snagom tako ošamario da sam pala na pod i potekla mi je krv.

– Takvim se tonom meni nitko neće obraćati. Sad si naučila što znači svađati se s Ellom. Budi pametna i razmisli hoćeš li šutjeti ili će nas opet posjetiti Aleks. – rekla je smijuljeći se.

– Idemo, Aleks. Ne želim gubiti vrijeme na nebitne osobe. Pozdravila me na odlasku, dobro, uz ciničan smijeh, ali barem je pozdravila za razliku od Aleksa koji me još jedanput udario po licu. Ostala sam krvava ležati na podu. Zapomagala sam kao napušteni psić. Plakala sam i jadikovala. Razmišljala sam kako i staro pecivo na cesti prođe bolje nego ja. Njega barem pojedu ptice. Dok sam tako zapomagala i vikala, hodnikom je prolazila razrednica. Razmišljala sam pozvati je ili ne. Bojala sam se posljedica. Ali odlučila sam pogledati istini u oči. Ja sam žrtva vršnjačkog zlostavljanja. Žrtva jedne frustrirane osobe koja svoje frustracije liječi na meni. Potrebna mi je pomoć. Ne mogu to sve sama riješiti. Ja mislim da ne pokazujem nikakve znakove, ali oni su u glavi. Moj mozak ih stvara kako se ne bi brinuo i bavio problemom. Pokušava ga zanemariti. No to ostali ljudi vide. Samo ja to ne vidim ili ne želim

vidjeti. Moram prihvatiti činjenicu da imam problem. Ne smijem ga gurati pod tepih. Znam da sigurno nisam jedina osoba koja je žrtva Ellinih frustracija. Ne smijem to dozvoliti. Ne smijem i ne želim. Na način da nekome otvorim dušu pomoći ću samoj sebi, ali i drugima koji se boje to učiniti.

– Razrednice, dođite! Pomozite mi! – vikala sam i čekala da se razrednica odazove. Došla je do mene. Nisam je ni čula. Drhtala sam. Plakala. Vikala. Nadala sam se da ovo nije istina. Da nisam tolika kukavica koja ne može sama riješiti svoje probleme. Ali kad sam vidjela razredničinu reakciju, bilo mi je drago što sam odlučila sve joj reći.

– Laura, što ti se dogodilo? Kako to izgledaš? Dođi sa mnom u zbornicu i reci mi napokon što ti se događa u školi.

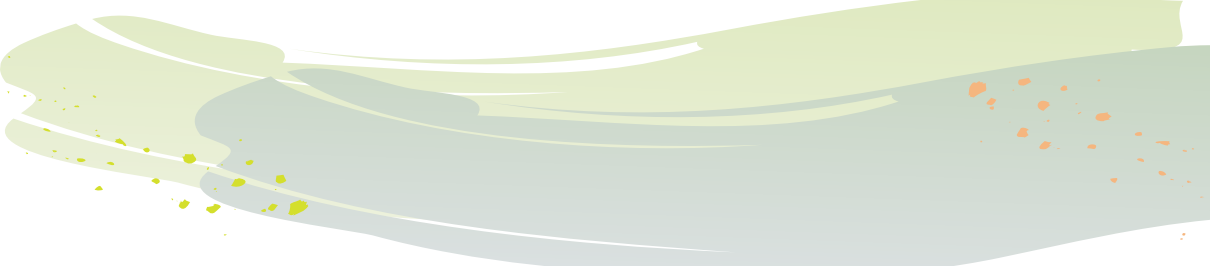
Pomogla mi je ustati i krenule smo u zbornicu. Uzela je kutiju prve pomoći i sanirala mi rane na licu.

– Laura, reci mi konačno što se dogodilo? Čemu to skrivaš? Vidiš li da si time uopće ne pomažeš? Reci mi koga štitiš i zašto? Ovo što su ti napravili, ne može proći nekažnjeno. – rekla mi je razrednica i tim riječima me uvjerila da trebam reći što se dogodilo.

– Razrednice, sve ću vam priznati. Ovako... zadnjih sedam mjeseci... otkad mi se sestra rodila... u bolnici sam vidjela Ellu. Iz nekog me razloga počela gnjaviti, zapravo fizički i psihički zlostavljati. Ja se zbog toga osjećam tužno i neugodno. Sramim se. Svaki me dan poslije škole presretnu i uzmu mi novce. Ako im ne želim dati, dobijem batine od njezina dečka Aleksa. Želim da to prestane. Ne želim se više bojati odlaska u školu. – rekla sam razrednici sve što mi se već mjesecima skupljalo na srcu.

– Dobro, Laura, zašto ti to meni prije nisi rekla? Na Ellu smo dobili tolike žalbe da se samo čeka jedna osoba koja će posvjedočiti da ju je maltretirala. Tako bi se pokrenuo postupak izbacivanja iz škole.

Eto, nije bilo toliko strašno. Da sam se prije odlučila reći za Ellino ponašanje prema meni, sada bi već problemi bili riješeni.

Iste večeri u školu su pozvane sve osobe koje su bile njezine žrtve. Nisam mogla vjerovati tko je sve došao kao žrtva. Bile su tu Anja, Gabrijela, Lara, Luka, ali ono što me najviše začudilo, tamo je bila i Nikolina. Otišla sam do nje da je pitam kako je ona žrtva zlostavljanja, a odgovor me doista šokirao. Izjavila je kako je ona prva prijavila Ellu zbog njezina ponašanja i da je bila njezin potrčko jer se bojala. Ella joj je prijetila da će, ne bude li zlostavljala osobe oko sebe, s njom „porazgovarati” Aleks.

Donesena je odluka da će Ella biti izbačena iz škole. No meni se uporno jedno pitanje motalo po glavi. Pozvala sam razrednicu na stranu i upitala je: – Kako ste primijetili da se nečega bojim? Znam. Sigurno vam je Anja to rekla.

Mislila sam da je to odgovor, no razrednica me uputila na nešto skroz drugo.

– Bravo, Laura! Hvala ti što si započela razgovarati na tu temu. Ovako... ne, nije mi Anja rekla, nego sam primijetila po tebi. Naime... kad se bojimo, kad nas je nečega strah, naše tijelo pokazuje neke znakove. Primijetila sam ih kod tebe. Sjećaš se kad si mi rekla da ne shvaćaš zašto te opominjem. Mi i ne znamo da oni postoje, ali drugi ljudi ih primjećuju. Naime, Laura, ti imaš tikove. – rekla je razrednica i namignula mi.

Doista sam razmislila o njezinim riječima. Samo sam pomislila koliko sam dobrih stvari propustila u ovih sedam mjeseci neprestano misleći o tome. Koliko sam puta mogla izaći s Anjom u grad na sladoled, ali nisam jer me bilo strah da me ne sretnu Ella i Nikolina koja joj se također bojala suprotstaviti, i da me ne počnu izazivati i vrijeđati. Koliko sam sati utrošila u plakanje, jecanje i borbu sa samom sobom. Nitko nije zaslužio da se netko prema nama odnosi kao da smo manje vrijedni.

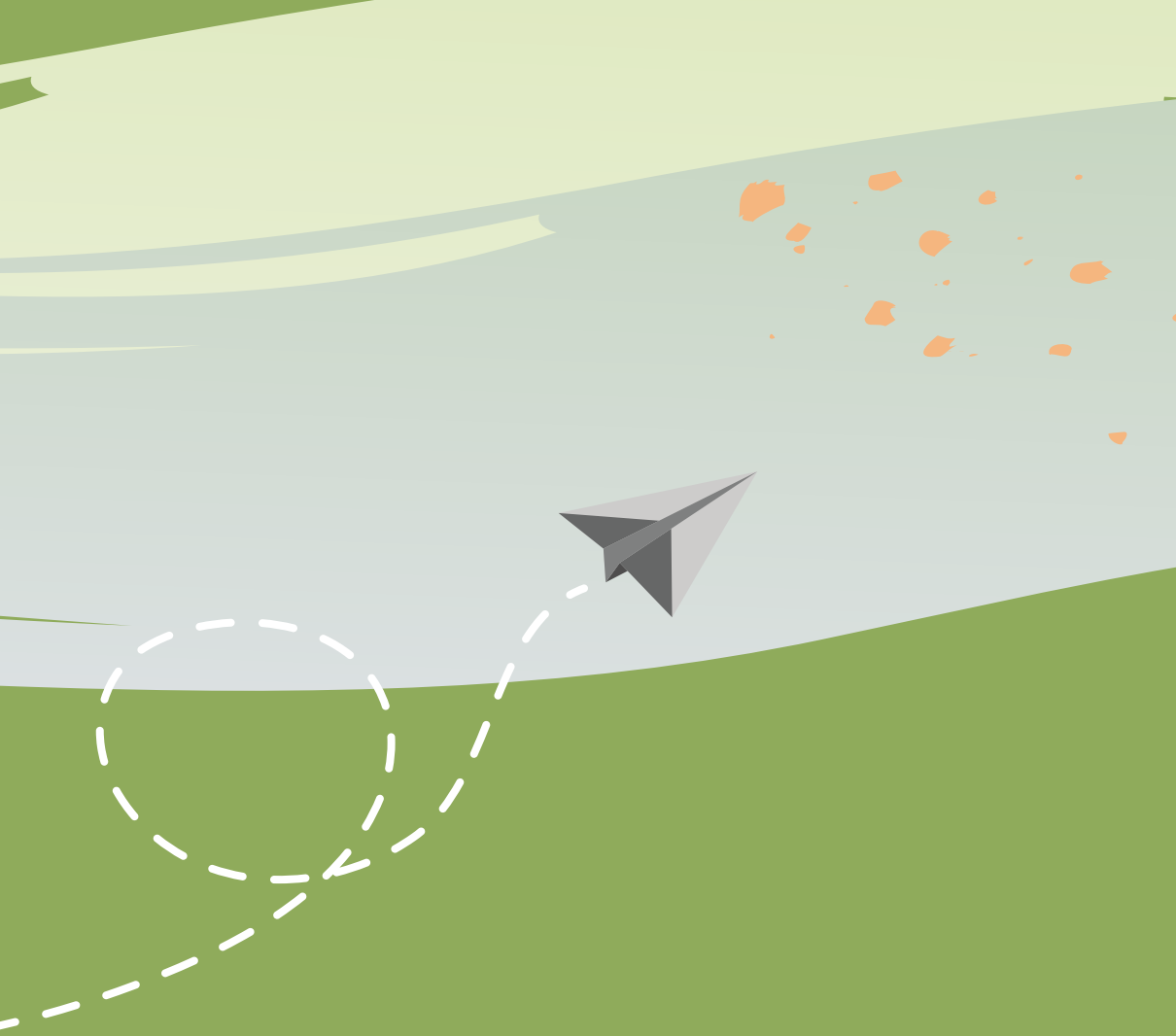
Anton Đurašin (4. r.), *Igra s učiteljicom*

Mentorica: Renata Koprivnjak

Osnovna škola Rovišće, Rovišće

Učitelj najboljega leša

(IGROKAZI)

Adrian Laki (3. r.), *Učiteljica vila*
Mentorica: Melita Pek
Osnovna škola Rovišće, Rovišće

Filip Fijok, 2. razred
Mentorica: Anita Kapelac
IV. osnovna škola Bjelovar, Bjelovar

U mojoj mašti

(Učiteljica je već bila blizu škole kad ju je škola zaustavila i pitala.)

ŠKOLA (ljubazno): Kakvi su tvoji učenici?

UČITELJICA: Moji su učenici pametni. No ipak ne mogu svi savladati ono što učimo.

ŠKOLA: Odlično! A koji ih predmet najviše muči?

UČITELJICA: Bruni ne ide matematika, Lana malo teže čita, a Josipu baš i ne ide priroda. Moraju puno vježbati da bi to savladali.

ŠKOLA: A koje gradivo Josipu slabo ide?

UČITELJICA: Josipu baš i ne ide gradivo iz okoliša. Zašto pitaš?

ŠKOLA: Imam ideju!

UČITELJICA: Kakva je to ideja?

ŠKOLA: Možete jedan sat prirode imati vani u školskom dvorištu.

UČITELJICA: Dobre li ideje! Sljedeći sat imamo vani na svježem zraku. Hvala na savjetu!

(Nakon razgovora učiteljica je opušteno krenula na nastavu.)

Matea Pavliček, 5. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko, Visoko
Treća nagrada

Učiteljica Marica

Lica: Marica (službenica Božja Marica Stanković) – učiteljica Terezija – Maričina majka
Roza, Magda, Kata, Dora, Jožek – Maričini učenici
Mjesto radnje: kuća učiteljice Marice i škola
Vrijeme radnje: u prošlosti

*(Na sceni učiteljica Marica razgovara sa svojom majkom Terezijom.
U pozadini scene nalazi se nekoliko drvenih stolica.)*

MARICA (blago): Mama, nemoj biti tužna!
TEREZIJA (tužno): Tužna sam jer ideš daleko od mene.
MARICA (blago): Hrvatsko zagorje nije tako daleko, mama! Tamo ću biti učiteljica u jednoj maloj školi.
TEREZIJA (tužno): Hoćeš li mi slati pisma?
MARICA (blago): Hoću svakog dana, draga mama!
TEREZIJA (važno): Svakog se dana moraš i moliti!
MARICA (blago): Hoću, mama!
TEREZIJA (važno): I ja ću moliti za tebe!
MARICA (blago): Gospodin će me dobro čuvati. Bit ću dobro!
Nemoj se brinuti, mama!
TEREZIJA (tužno): Zbogom, draga Marice!
MARICA (blago): Zbogom, draga mama!

(Učiteljica Marica i majka Terezija se zagrlje i plaču. Majka Terezija zatim odlazi sa scene, a učiteljica Marica joj dugo maše svojom maramicom.)

MARICA (blago): Volim te draga, mama! Čuvaj se! Uskoro ćemo se vidjeti!

(Učiteljica Marica zatim polako prošetala scenom te posloži stolice na sceni. Sjedne na jednu stolicu, izvadi knjigu te počinje čitati. Ubrzo joj se na sceni pridruže učenici.)

UČENICI (svi zajedno): Hvaljen Isus i Marija, učiteljice!

MARICA (radosno): Uvijek hvaljeni, draga moja djeco!

DORA (tužno): Učiteljice, ja nemam domaću zadaću.

MARICA (blago): Zašto nisi napisala domaću zadaću, Dorice?

DORA (tužno): Morala sam pasti krave, učiteljice.

MARICA (blago): Roditeljima treba pomagati, Dorice. Dobro si učinila.

DORA (sretno): Dok su se krave pasle, ja sam, učiteljice, molila krunicu.

MARICA (blago): Za koga si molila?

DORA (pomalo sramežljivo): Za vas, učiteljice, i duše u čistilištu.

MARICA (blago): Dorice, učinila si veliko djelo! Dorica vam, djeco, treba biti uzor. Čovjek uvijek treba misliti na Gospodina i njegovu svetu Majku. Dok radimo nešto, uvijek u srcu možemo moliti za našu obitelj, naše učitelje i duše naših pokojnika!

KATA (važno): Budem tako molila, učiteljice!

ROZA (važno): Budem i ja!

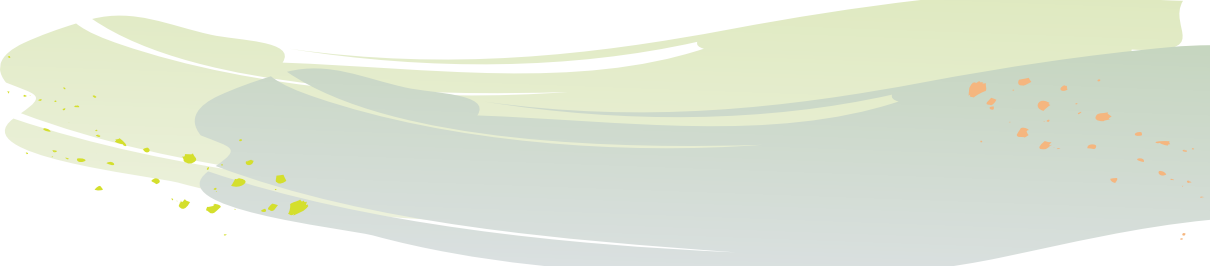
JOŽEK (važno): I ja!

MARICA (blago): Molite iskreno i Gospodin će vas blagosloviti!

MAGDA (važno): I ja ću moliti svaki dan! Molit ću s bakom!

MARICA (blago): Dođite, maleni moji da vas sve zagrlim!

(Učenici prilaze učiteljici Marici i ona ih nježno zagrlj, a zatim im podijeli svete sličice s likom Gospe od Svijećnice.)

MARICA (blago): Gospa od Svijećnice će vas štiti! Budite joj uvijek vjerni! Pogledajte kako nježno drži Isusa u svom zagrljaju. Uz nju je i sveti Josip. On nosi dvije male grlice. Sve njih nježno promatraju oči starca Šimuna i proročice Ane...

UČENICI (svi zajedno): Hvala vam, učiteljice, na lijepom daru!

MARICA (blago): A sada je vrijeme za matematiku. Izvadite svoje pločice! Zapišite zadatak.

(Učenici sjednu na stolice i izvade pločice iz svojih torbi. Pišu zadatke i računaju. Učiteljica Marica šće uz njih i pomaže im. Odjednom se začuje zvono. Učenici pozdravljaju učiteljicu Maricu i odlaze.)

UČENICI (svi zajedno): Doviđenja, učiteljice Marice!

MARICA (blago): Doviđenja, pratili vas anđeli!

(Učiteljica Marica posloži stolice i ode sa scene.)

Mija Filipić (1. r.), *Moja vesela škola*

Mentorica: Sanja Brkić

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Dodatna nagrada

Hana Pelesk, 5. razred

Mentorica: Martina Treščec Godek

Osnovna škola „Đuro Ester“, Koprivnica

Školske poslovice

ČASNA: Dobar dan, djeco! Teo, reci ti nama što smo radili prošli sat?

TEO: Paaa... Definitivno nam niste obećali da ćete nas usmeno ispitati!

ČASNA: Aha! E, pa ja mislim da ipak jesam.

UČENICI: Neeeeee!

ČASNA (smireno): Mir! Zašto sad galamite? Lijepo sam najavila ispitivanje unaprijed, da se možete pripremiti. Ma, nemojte mi reći da niste učili. (Pauza.) Opet! (Ljuto.) Već smo odgađali ovo ispitivanje tri puta! Sad mi je dosta. Jan i Tara, dođite pred ploču. Odmah!

ČASNA: Što je Biblija?

TARA (zbunjeno): Emm... Stara knjiga?

JAN: Da, prastara knjiga.

ČASNA: Jeste li sigurni? Matko? Emil? Rea?! Zna li itko, uopće? (U razredu nastane potpuna tišina.) A, znači tako. Vas dvoje – jedinice. Dalje ćemo ovako – sjedit ćemo u tišini sve dok netko ne ustane i kaže što je Biblija.

(Razredom vlada tišina, a časna samo koluta očima. Odjednom Matko ustane.)

MATKO: Biblija je knjiga koja se dijeli na Stari zavjet i Novi zavjet.

TEO: Gledao je u udžbenik, vidio sam ga!

ČASNA: Jao, stvarno nemam riječi. Ja ne vjerujem. Zar vi ne vidite moj trud? Pa, djeco, ja vam ne želim ništa loše, baš naprotiv, že-

lim da znate i naučite. Djeco, ljudi vam mogu oduzeti sve, samo znanje ne. Morat ću vas tužiti razrednici.

(Zazvoni za kraj sata, učenici odlaze u drugu učionicu na sat s razrednicom.)

RAZREDNICA: Dobar dan. Upravo sam razgovarala s časnom.

Djeco, zašto niste učili?

UČENICI: Ne znam... Ne volimo to! Igrali smo se!

RAZREDNICA: Ali, zar vama uopće nikad nije bilo zabavno i lijepo u školi?

UČENICI: Pa... Da, ali...

RAZREDNICA: Dobro, za današnji sat razrednika imala sam drugačiji plan, no ovo mijenja sve. Eva, reci nam, je li tebi u školi loše? Osjećaš li se kada nelagodno ili nešto slično?

EVA: Ja volim nešto naučiti u školi, ali ne volim ponavljati, učiti kod kuće. Zbog toga se osjećam... Ma, neugodno mi je kad učitelji pitaju ili daju nekakav ispit, a ja ne znam odgovor na pitanje.

RAZREDNICA: U redu, to je dobar primjer. A, može li mi netko ispričati zašto voli školu?

JAN: Razrednice, ja se volim družiti s prijateljima u školi.

RAZREDNICA: Odlično! Na temelju Janova primjer, neka digne ruku tko ne voli školu. (Nitko ne diže ruku.) Pa, ne znači li to da ipak volite školu? Možda baš ne obožavate učiti, ali volite se družiti s prijateljima, zar ne?

UČENICI: Da, da!

RAZREDNICA: Imate li kakav zaključak?

REA: Hmm... Znam! Škola je centar našeg prijateljstva!

RAZREDNICA: Bravo! To je točno!

EMIL: To je riješeno, ali što je s problemom učenja?

EVA: Da, što je s tim?

TEO: Zar se to ne može riješiti?

EVA: Joj! Ne!

RAZREDNICA: Bez brige! Imam rješenje i za to. Dakle, vi doma ne volite ponavljati, makar volite znati?

UČENICI: Da! Tako je!

RAZREDNICA: Imam rješenje. Možda biste mogli bilježiti o onom što učitelji toga dana govore, a kad dođete kući, samo par puta pročitate to što ste zapisali ili, kome je lakše, može ilustrirati neke važne pojmove. A ako vam je jako neugodno što ne znate nešto, to je veći razlog da to naučite, da „zapnete”. Osim toga, zabavnije je pogriješiti pa to ispraviti. Ne kažem da ne trebate učiti.

EMIL: Tako je, razrednice! Mislim da bismo ipak trebali „zapeti” za nešto do čega nam je stalo.

RAZREDNICA: Slažem se s tobom, Emile.

TARA: Danas smo naučili i nekoliko poslovice, a ne znamo što je Biblija.

MATKO: Kao na primjer, *Ljudi ti mogu oduzeti sve, samo znanje ne.*

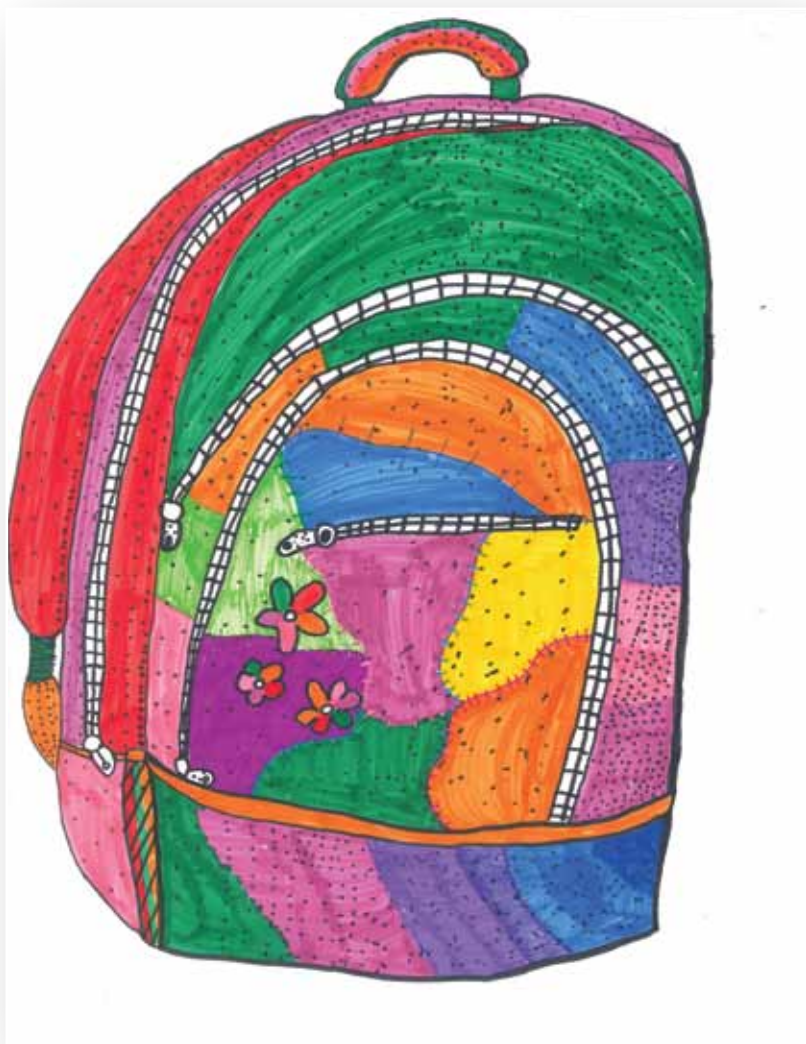
TEO: I također da su u laži kratke noge, zar ne Matko? (Matko ga pogleda ljutitim pogledom.)

REA: Nisam sigurna je li ovo poslovice, ali sam sto posto sigurna da je škola centar naših prijateljstava.

RAZREDNICA: Zbilja sam ponosna što ste to shvatili, no mislim da biste se ipak trebali ispričati časnoj...

UČENICI: Da, hajde, idemo! Što čekamo? Krenimo! A da joj kupimo i čokoladu? Hajd’mo!

(Učenici složno odu iz učionice i raspravljaju kako da se ispričaju vjeroučiteljici.)

Franka Pešut (5. r.), *Moja torba*
Mentorica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Elena Šturbek, 5. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko, Visoko
Prva nagrada

Vid i učitelji

Lica: Vid – maleni dječak
Elena – Vidova majka
Hilas – Vidov otac
Modest – Vidov učitelj
Krescencija – Vidova učiteljica
Rafael – Vidov anđeo čuvar
Mjesto radnje: dvorište Vidove kuće
Vrijeme radnje: u prošlosti

(Na sceni se nalazi klupa prekrivena dekom. Na klupi se nalazi košara s cvijećem. Maleni dječak Vid veselo poskakuje oko klupe u pratnji svog anđela čuvara Rafaela. Vidu se na sceni pridružuje majka Elena.)

ELENA (blago): Vide! Vide, gdje si, maleni moj dječčače?

VID (veselo): Ovdje sam, mama!

ELENA (blago): Dođi, Vide, moramo razgovarati!

(Elena i Vid sjedaju na klupu. Rafael stane iza klupe uz njih.)

VID (zabrinuto): Tužna si?

ELENA (tužno): Bolesna sam, Vide! Ne znam koliko ću još dugo biti s tobom...

VID (tužno): Ne ostavljaj me! Kako ću živjeti bez tebe?

ELENA (tužno): Tvoji će učitelji biti tu uz tebe! Oni će te čuvati!
Nemoj se brinuti!

VID (tužno): Zašto baš oni?

ELENA (blago): Vide, učitelji su poput roditelja. Oni pomažu i brinu se, paze i podučavaju! Oni se vesele s tobom! I plaču s tobom! Uz njih si uvijek siguran! Želim da ih uvijek slušaš i slijediš!

VID (tužno): Hoću, mama! Ali... Ali ti ćeš mi jako nedostajati!

ELENA (tužno): Znam...

VID (blago): Jako te volim, mama...

ELENA (tužno): I ja tebe volim, maleni moj Vide...

(Elena i Vid se zagrlje. Na scenu dolaze Vidovi učitelji Modest i Krescencija.)

KRESCENCIJA (radosno): Dragi moj Modeste, napokon ću postati majka i učiteljica. Vida ću voljeti kao vlastitoga sina!

MODEST (blago): Znam, Krescencijo! Mi nismo mogli imati djece, ali Gospodin nam se sada smilovao i dao Vida za sina i učenika.

(Elena i Vid primijete Krescenciju i Modesta te im pridu ususret.)

ELENA (blago i tužno): Dobro mi ga čuvajte!

MODEST (blago): Hoćemo! Uvijek ćemo ga paziti i biti s njim!

KRESCENCIJA (blago): Bojim se da ću ga razmaziti!

(Svi se glasno nasmiju i odu sa scene, osim anđela. On sakrije košaru sa cvijećem i umjesto nje postavi na klupu košaru sa zrelim voćem. Ubrzo se na scenu vraća Vid te sjedne na klupu. Anđeo Rafael ga miluje. Vidu se na sceni pridružuju Modest i Krescencija.)

VID (tužno): Moje majke više nema. Moj otac nema vremena za mene. Mogu li sada vas zvati svojim roditeljima?

KRESCENCIJA (blago): Najdraži moj, tvoj otac je Bog, tvoja majka je Marija, a tvoj veliki učitelj je Isus. Mi smo tek tvoji zemaljski učitelji. Oni te jako vole.

VID (znatiželjno): Tko je moj Otac?

MODEST (blago): Tvoj Otac je najsavršenije biće koje je stvorilo tebe, nas učitelje i sve ostalo na ovom svijetu.

VID (znatiželjno): Zašto nije bio milosrdan i ozdravio moju majku?

KRESCENCIJA (blago): Gospodin je darovao tvoj majci novi život! Ona je sada tvoj anđeo čuvar i uvijek će biti uz tebe. Ona će te čuvati i njemu prenositi tvoje molitve! Vjeruj mi, Vide, tvoja majka je sada jako sretna!

(Vidova majka Elena dolazi na scenu kao anđeo.)

VID (znatiželjno): Moja majka se sada smije...

MODEST (blago): Smije se i moli za tebe!

KRESCENCIJA (blago): Tvoja majka pratit će i dalje svaki tvoj korak, a ti ćeš nju, dragi Vide, čuvati kao uspomenu u svome srcu.

VID (radosno): Želim mu zahvaliti! Kako da mu zahvalim, Krescencijo, učiteljice moja?

KRESCENCIJA (blago): Sutra ideš s nama na svetu misu.

VID (radosno): Idemo! Želim još danas ići! Gospodin je tamo?

MODEST (blago): Gospodin dolazi k nama u liku svete hostije.

KRESCENCIJA (blago): Nama, njegovim sljedbenicima, ona je hrana za život!

VID (znatiželjno): Hoće li biti i moja hrana, učiteljice?

KRESCENCIJA (blago): Ako to uistinu želiš.

VID (veselo): Želim...

MODEST (blago): Pođi s nama! Idemo se pomoliti Gospodinu!

(Vid, Modest, Krescencija i Elena (anđeo) napuštaju scenu. Anđeo Rafael sklanja s klupe košaru s voćem te stavlja na nju drva za

ogrjev i staklenu svjetiljku. Ubrzo na scenu dolazi Vid i njegova majka anđeo. Vid klekne te počinje moliti Gospodina.)

VID (pobožno): Bože, vjerujem svojim učiteljima da si ti blagoslov mog života! Iako te ne vidim i ne čujem, srdačno ću ti se moliti i s učiteljima uvijek slaviti...

(Na scenu dolazi Vidov otac Hilas.)

HILAS (začudo): Sine, što to radiš?

VID (blago): Molim se velikom učitelju Isusu Kristu. Želim da ga upozna što više ljudi jer on će svima pomoći kada im je najteže.

HILAS (ljutito): Ne, ti mu ne možeš služiti! Ja ti to zabranjujem! Moj sin neće ići za Kristom!

VID (hrabro): Vječno ću njega hvaliti i ljubiti!

HILAS (ljutito): Tko te naučio tako govoriti?

VID (hrabro): Moji učitelji, Modest i Krescencija! Moji roditelji!

(Na scenu dolaze Modest i Krescencija.)

HILAS (ljutito): Odlazite iz moje kuće! Više nećete učiti moga sina! Više niste njegovi učitelji!

(Modest i Krescencija polako napuštaju scenu. Anđeo Rafael ih slijedi.)

VID (hrabro): Čekajte me... Ja idem s vama!

KRESCENCIJA (blago): Vide, ne možeš s nama, teško je biti izbjeglica.

MODEST (blago): Nije lako biti daleko od svog doma!

VID (plačno): Ja želim s vama!

KRESCENCIJA (blago): Nije to život za tebe! Morat ćeš biti na kiši, vjetru i buri!

VID (hrabro): Vi ste me sami učili da će me Gospodin čuvati kad je najteže. Ja se ne bojim!

MODEST (ponosno): U pravu si!

VID (pobožno): S Gospodinom ćemo trpjeti i pretrpjeti najteže dane!

KRESCENCIJA (radosno): Jaka je tvoja vjera! Pođi s nama, Vide!

HILAS (ljutito): Odlaziš s tim ljudima?

VID (važno): Oni nisu obični ljudi! Oni su učitelji! Moji učitelji!

HILAS (ljutito): Odlazi i ne vraćaj se! Više nisi moj sin!

VID (važno): Meni više nije potreban otac! Meni su potrebni učitelji!

HILAS (ljutito): Odlazite!

(Vid, Krescencija, Modest i majka anđeo odlaze sa scene. Hilas odlazi sjesti na klupu. Anđeo Rafael uzima s klupe svjetiljku i drva za ogrjev te prilazi publici.)

ANĐEO RAFAEL (pobožno): Učitelji su i dalje učili Vida o vjeri, a otac je i dalje nastavio živjeti u samoći i mržnji!

(Anđeo Rafael odlazi sa scene, a otac ostaje nepomično sjediti na klupi.)

Lana Galinović (1. r.), *Knjižnica*
Mentorica: Julijana Kolundžić
Osnovna škola „Dr. Stjepan Ilijašević”, Oriovac

Dunja Gvojić, 6. razred

Mentorica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Prva škola u Brdovcu

Lica: Lana

baka Slavica

(U Brdovcu živi obitelj koju čine baka Slavica, mama Marija, tata Franjo i njihova jedinica Lana. Lana ide u 3. razred OŠ „Pavao Belas” i voli čitati i slušati priče. Baka i unuka sjede u dnevnoj sobi i razgovaraju).

LANA: Bako, ti tako lijepo pričaš priče, ja bih baš voljela da mi prije spavanja ispričaš jednu zanimljivu! Zapravo, htjela sam te pitati znaš li možda kako je nekad izgledala škola u Brdovcu, kakvi su bili učitelji. Jesu li učenici morali ići u školu kao mi danas?

(Baka uputi nježan pogled djevojčici.)

BAKA: Lana, znaš li kad se otvorila prva škola u Brdovcu?

LANA: Neeee, je l' to bilo jako davno, bako?

BAKA: Ah, unuko moja, bilo je to zaista davno, čak prije 164 godine! Naš je Brdovec imao sreću da je dobio vrijednoga kapelana, a zvao se Pavao Belas.

LANA (uzvikne): Aaaa, zato se moja škola zove tako!

BAKA: Pa naravno, on je osnovao prvu javnu školu u Brdovcu. Ali je prije toga župnik Jellak osnovao prvu privatnu školu. Stjepan Zagozda je u toj školi u starom župnom dvoru privatno učio djecu. On je bio prvi učitelj.

LANA: A kad se onda izgradila prva škola?

BAKA: Prva škola izgrađena je 1868. godine uz glavnu cestu.
Pogledaj fotografiju, prepoznaješ li ovu kuću?

(Baka pokazuje fotografiju prve škole u Brdovcu.)

LANA: Pa ova se kuća nalazi uz našu školu! Bako, a tko je učio djecu, župnik ili pravi učitelj?

BAKA: Učitelj Stjepan Zagozda, a primao je i plaću za to.

LANA: Bako, koliko su predmeta tada učila djeca, je li isti broj kao i mi danas?

BAKA: Ne, učila su samo čitati, pisati i računati.

LANA: Ah, blago njima, kako im je bilo lijepo, imala su puno više vremena za igranje, a ne kao mi koji moramo stalno učiti, učiti...

BAKA: Drago moje dijete, ali ta djeca nisu zato znala tako puno kao što ti znaš!

LANA: Svejedno, bako, baš im zavidim! Što je bilo kasnije, bako?

BAKA: Kako u starom župnom dvoru nije bilo dovoljno velike učionice, tada se od dviju soba napravila jedna velika učionica.

(Baka pokazuje sliku crkve sv. Vida.)

LANA: Bako, što je bilo poslije?

BAKA: Kupljeno je gradilište od tadašnjeg župnika Pavla Belasa uz glavnu cestu, sagrađena je škola u kojoj se nalazio i veliki stan za učitelja.

LANA: A kad je djeci počinjala nastava, isto kao i nama, u rujnu, i završavala u lipnju?

BAKA: Bilo je to malo drugačije, s nastavom su počinjali prvog studenoga, a završavali krajem srpnja.

LANA: A jesu li imali praznike kao mi?

BAKA: Da, ta su djeca imala praznike od Badnjaka do Nove godine i oko Uskrsa.

LANA: Bako, mislim da je njima ipak bilo lakše i manje naporno nego nama. A tko je sve brinuo o školi?

BAKA: Naš župnik Pavao Belas. Što misliš, Lana, tko takav posao sada obavlja u tvojoj školi?

LANA (zamišljeno): Znam! To je naš ravnatelj!

BAKA: Tako je, i vaš ravnatelj i školski odbor brinu se o školi.

LANA: Bako, znaš da sam ja najsretnija kad nas učitelji izvedu van, na školsko igralište, tada mogu igrati nogomet s mojim curkama, a i s dečkima! Volim vježbati i u sportskoj dvorani koja ima brdo različitih sprava!

BAKA (nasmiješi se): Prije sto godina uz školu je uređeno školsko igralište koje su tad nazivali *gombalište*.

LANA: Bako, a odakle ti sve to znaš? I tebi je to ispričala također tvoja baka?

BAKA: Ti se događaji prepričavaju i prenose s koljena na koljeno. Znaš, Lana, trebalo je proći čak sto godina nakon otvorenja stare škole da bi se izgradila nova škola.

LANA: Bako, jesi li ti išla u tu školu?

BAKA: I ja i tvoji roditelji od prvog do četvrtog razreda, a od petog smo razreda morali putovati u Zaprešić. Vidiš li sad, Lana, kako moraš cijeniti ono što imaš i ti i druga djeca koja idu s tobom u OŠ Pavla Belasa?

LANA (nakratko se zamisli): Imaš pravo! Da mi ti sve ovo nisi ispričala, ja bih i dalje kukala i prigovarala. Jedva čekam da sutra dođem u školu i ispričam cijelu priču svom razredu!

Mia Medvedec (3. r.), *Portret učiteljice*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Doroteja Adamić, 8. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko, Visoko
Dodatna nagrada

Marjina želja

Lica: Marija
Marta – Marijina sestra
Lazar – Marijin brat
Saloma i Kleofina – Marijine prijateljice
Marija Magdalena – Učiteljeva sljedbenica
Učitelj – Marijin prijatelj
Mjesto radnje: vrt Marijine sestre Marte
Vrijeme radnje: u prošlosti

(Na sceni sestre Marija i Marta spremaju u košaru razno povrće.)

MARIJA (blago): Marta, znaš ja bih...

MARTA (zadovoljno): Baš nam je krasno povrće ove godine. Moći ću prirediti mnoga ukusna jela.

MARIJA (blago): Marta, ja želim naučiti čitati i pisati!

MARTA (zadovoljno): I Lazar će biti zadovoljan! Sigurno će nas pohvaliti!

MARIJA (blago): Želim naučiti čitati i pisati!

MARTA (zabrinuto): Gdje li je on tako dugo? Već se trebao vratiti iz maslinika!

MARIJA (odvažno): Marta, želim čitati i pisati!

MARTA (radosno): Evo ga! Lazar se vraća!

(Na scenu dolazi Lazar.)

LAZAR (umorno): Marto, draga sestrice, priredi mi večeru, ogladnio sam od rada u masliniku.

MARTA (ponosno): Pogledaj, Lazare, sve ovo smo ubrale danas u našem vrtu! Slobodno izaberi nešto od povrća za večeru!

(Lazar uzima povrće iz košare i daje Marti.)

MARTA (važno): Večera će biti gotova za nekoliko trenutaka!

(Marta odlazi sa scene.)

LAZAR (blago): Marijo, mala sestrice, molim te, uvijek pomaži Marti u vrtu. To je nekada bio vrt naše majke. Marta ga čuva kao uspomenu na nju.

MARIJA (blago): Znam, Lazare, naša je majka jako voljela ovaj vrt.

LAZAR (s tugom): Voljela je i tebe! Uvijek ti je ispunjavala želje!

MARIJA (blago): Lazare, postoji jedna želja koju mi majka nije ispunila...

(Na scenu se vraća Marta.)

MARTA (radosno): Lazare, večera je gotova, dođi! Povrće će se brzo ohladiti!

LAZAR (zamišljeno): Marijo, nešto si rekla?

MARIJA (blago): Idi večerati, poslije ćemo razgovarati...

MARTA (važno): Marijo, odmah ću ti doći pomoći!

(Marta i Lazar odlaze sa scene. Marija ostaje sama. Ubrzo joj se na sceni pridruže prijateljice Saloma i Kleofina.)

SALOMA (veselo): Marijo, pođi s nama!

MARIJA (uljudno): Kamo ste se uputile?

KLEOFINA (veselo): Idemo na trg!

SALOMA (veselo): Stigao je trgovac!

KLEOFINA (veselo): Donio je nove marame!

MARIJA (radozno): Može li me on naučiti čitati i pisati?
SALOMA (veselo): Želim kupiti bijelu maramu sa zlatnim nitima!
KLEOFINA (veselo): Meni bi dobro pristajala zelena marama!
MARIJA (radozno): Da ga pođem pitati?
SALOMA (veselo): Marijo, tebi bi pristajala plava marama!
KLEOFINA (veselo): Uzmi novac pa dođi za nama!

(Saloma i Kleofina odlaze sa scene. Marija ostaje nekoliko trenutaka sama, a zatim joj se na sceni pridruži Marija Magdalena.)

MARIJA MAGDALENA (užurbano): Marijo, Učitelj dolazi u tvoje selo! Spavat će u tvom domu!
MARIJA (veselo): Učitelj dolazi! Dolazi moj Učitelj!
MARIJA MAGDALENA (užurbano): Gdje je Lazar? Gdje je Marta?
MARIJA (veselo): U kući! Moj Učitelj... On će ispuniti moju želju...
MARIJA MAGDALENA (užurbano): Moram reći Marti da mu nešto priredi za večeru. Umoran je i gladan od hoda.

(Marija Magdalena počinje polako odlaziti sa scene, a Marija viče za njom.)

MARIJA (znatiželjno): Magdaleno, Učitelj te naučio čitati i pisati...
MARIJA MAGDALENA (užurbano): Razgovarati ćemo poslije večere!
MARIJA (pomalo plačno): Magdaleno, reci mi sada! Molim te!
MARIJA MAGDALENA (užurbano): Marta, Učitelj dolazi! Lazare, priredi vode da opere umorne noge! Marta...

(Marija ponovno ostaje sama na sceni. Ubrzo joj se na sceni pridružuje Učitelj.)

UČITELJ (blago): Marijo!

(Marija priđe Učitelju ususret. Klekne ispred njega te ga zagrli.)

MARIJA (veselo): Učitelju, nauči me pisati i čitati! Molim te!

UČITELJ (blago): Zašto?

MARIJA (blago): Želim zapisati tvoje svete riječi!

UČITELJ (blago): Marijo, ustani!

(Marija se polako diže, a Učitelj ju uhvati za ruku.)

MARIJA (pomalo plačno): Hoćeš li me naučiti?

UČITELJ (blago): Neću!

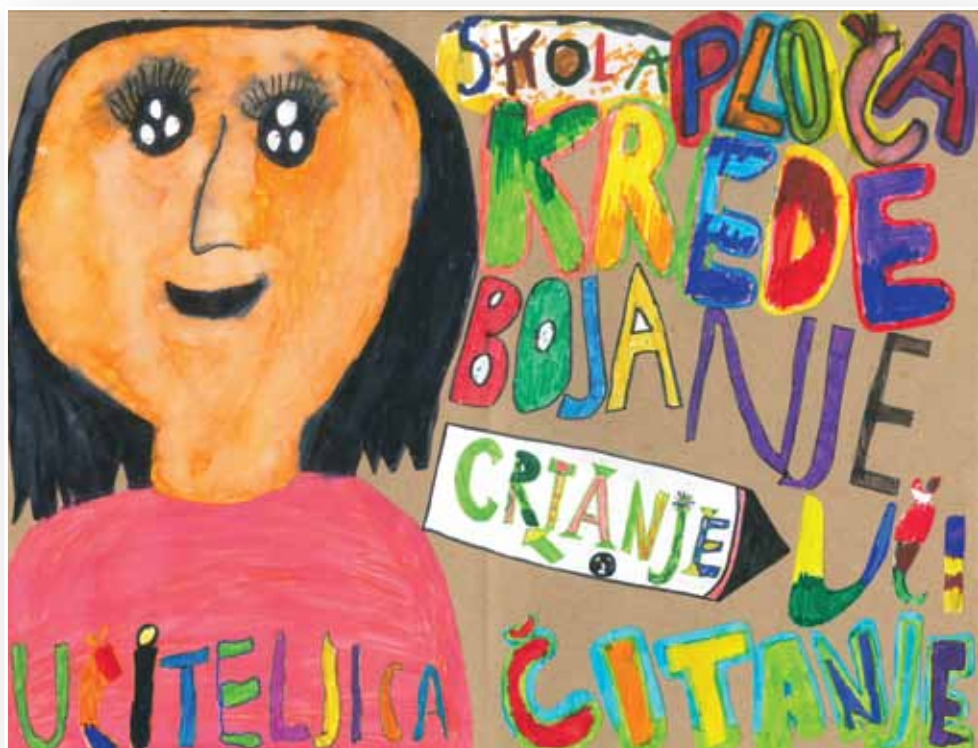
MARIJA (kroz plač): Zašto Učitelju?

UČITELJ (blago): Moje riječi već su zapisane u tvojemu srcu, Marijo! Srcem ih osjećaš i daješ drugima jer su dio tebe! Tako će zauvijek živjeti! Dođi, Marijo, večeras ćeš sjesti do mojih nogu. Sjedit ćeš uz Petra, Jakova, Ivana... Bit ćeš moj učenik!

MARIJA (veselo): Hvala, Učitelju! Ispunio si moju želju...

UČITELJ (blago): Očekuju nas, krenimo, Marijo!

(Učitelj i Marija odlaze sa scene.)

Andrea Marić (2. r.), *Naša učiteljica*
Mentorica: Martina Baković
Osnovna škola Josipa Lovretića, Otok
Treća nagrada

Ivone Plivelić, 8. razred
Mentorica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec, Petrijanec
Druga nagrada

O galebu i Isusu

LICA: učenici i učiteljica

(Scena se događa u učionici hrvatskoga jezika. U razredu su učenici i učiteljica. Sat je lektire. Promišljaju o knjizi Richarda Bacha, Galeb Jonathan Livingston. Učenici sjede u malim grupama. Radna je atmosfera, čuje se šuškanje i žamor. Na svakoj klupi stoji knjiga s galebom u letu. Listaju je, gledaju fotografije, raspravljaju. Učiteljica hoda učionicom i obraća se učenicima.)

UČITELJICA: Jeste li pročitali djelo?

UČENICI: Jesmo!

UČITELJICA: Što su činili galebu?

IVONE: Maltretirali su ga, potjerali ga, izbacili iz društva.

LAURA: Nisu ga prihvaćali, ismijavali su ga i izazivali.

LUKA M.: Vrijeđali su ga i okrenuli mu leđa.

LANA D.: Tukli su ga i omalovažavali.

IVA: Natjerali su ga u sredinu pa ga pljuvali.

UČITELJICA: Zašto su mu to činili?

IVA: Jer je bio drugačiji od njih.

KORINA: Drugačije se ponašao.

ANJA: Bili su ljubomorni na njega, bio je bolji od njih.

LANA D.: Jer je živio svoj san, jer je htio dati najbolje od sebe.

LAURA: Jer je bio spreman na žrtvu.

LUKA M.: Letio je više i brže od njih i nikad nije odustajao.

UČITELJICA: Čemu ih je želio poučiti?

LAURA: Želio ih je poučiti najboljem letu, životu s ciljem.

IVONE: Govorio im je da svatko ima pravo na slobodu i da su svi posebni na svoj način te da nikoga ne smiju osuđivati ni odbacivati.

IVA: Htio im je pokazati da vrijede i da moraju vjerovati u sebe.

LANA D.: Želio ih je poučiti lakšem lovu, boljem životu, cijeniti ono što je bitno.

LUKA M.: Htio ih je poučiti da ne misle samo o hrani i spavanju.

LAURA: Pričao im je o ljepoti života koja se skriva u naporu, vježbi, učenju, uspjehu, ali i porazu, u svemu što ih oblikuje u dobre i uspješne ptice.

UČITELJICA: Kakav je on bio galeb?

LANA P.: Bio je velik galeb hrabra srca.

PAULA: Bio je dobar galeb.

ANJA: Bio je osoba koja nije odustala od sebe i znao je što želi.

IVONE: Bio je učitelj za život i rušitelj predrasuda.

UČITELJICA: Dakle, nije bio ptica?!

SVI: Ne, bio je čovjek!

LANA Š.: Bio je pravi učitelj!

UČITELJICA: Tko je pravi učitelj?

IVONE: To je onaj koji nas okuplja oko sebe, ima vremena za nas.

LAURA: Onaj koji odgaja djelima, a ne samo riječima.

IVA: Onaj koji upozorava i opominje!

LAURA: Prašta i daje nove prilike.

PAULA: Onaj koji ljubi i vjeruje.

UČITELJICA: I, djeco, na koga vas je galeb Jonathan podsjetio?

SVI (nakon kraće šutnje): Na Isusa!

LANA D.: Da, na Isusa, sve nam je oprostio, u nebo odletio!

LAURA: *Galeb koji leti najviše, vidi najdalje.*

LANA P.: Nebo se zaslužuje.

IVONE: Puno nas je dobra naučio.

UČITELJICA: Isus je najveći učitelj bio!

Filip Leko (2. r.), *Učimo pisati*
Mentorica: Zdenka Kožić
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb

Popis škola koje su sudjelovale u natječaju

Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Štark”, Osijek
Češka osnovna škola Josipa Ružičke, Končanica –
Područna škola Dioš

I. osnovna škola Vrbovec

II. osnovna škola Vrbovec

III. osnovna škola Bjelovar

IV. osnovna škola Bjelovar

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica –
Područna škola Reka

Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Osnovna škola „Dobriša Cesarić”, Požega

Osnovna škola „Dr. Stjepan Ilijašević”, Oriovac

Osnovna škola „Đuro Ester”, Koprivnica

Osnovna škola „Đuro Pilar”, Slavonski Brod

Osnovna škola „Ivan Goran Kovačić”, Slavonski Brod

Osnovna škola „Josip Kozarac”, Slavonski Šamac

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Osnovna škola „Pušća”, Donja Pušća

Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka

Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Duga Resa

Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb

Osnovna škola Antuna i Ivana Kukuljevića, Varaždinske Toplice

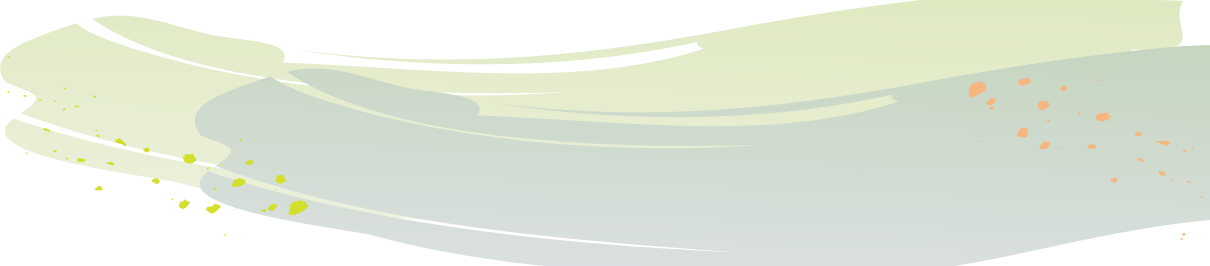
Osnovna škola Augusta Harambašića, Zagreb

Osnovna škola Banova Jaruga

Osnovna škola Belec

Osnovna škola Belica

Osnovna škola Domovinske zahvalnosti, Knin
Osnovna škola Dore Pejačević, Našice
Osnovna škola Dragalić
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb
Osnovna škola fra Pavla Vučkovića, Sinj
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb
Osnovna škola Gola
Osnovna škola Gornji Mihaljevec, Macinec
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice
Osnovna škola Janka Leskovara, Pregrada
Osnovna škola Josipa Lovretića, Otok
Osnovna škola Jure Kaštelana, Zagreb
Osnovna škola Jurja Barakovića, Ražanac
Osnovna škola Kloštar Podravski
Osnovna škola Komarevo, Sisak Caprag
Osnovna škola Koprivnički Ivanec, Kunovec
Osnovna škola Krune Krstića, Zadar
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec
Osnovna škola Ljubešćica
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Marija Martinolića, Mali Lošinj
Osnovna škola Mate Lovraka, Kutina
Osnovna škola Mate Lovraka, Petrinja
Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Molve
Osnovna škola Novi Marof
Osnovna škola Novigrad – Područna škola Paljув
Osnovna škola Pavla Štoosa, Kraljevec na Sutli
Osnovna škola Petrijanec
Osnovna škola Privlaka
Osnovna škola Retkovec, Zagreb
Osnovna škola Rovišće

Osnovna škola Sesvete
Osnovna škola Side Košutić, Radoboj
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy, Gornja Rijeka
Osnovna škola Stjepana Kefelje, Kutina
Osnovna škola Sveti Đurđ
Osnovna škola Škurinje, Rijeka
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
Osnovna škola Turanj, Karlovac – Područna škola Cerovac Vukmanički
Osnovna škola Turnić, Rijeka
Osnovna škola Vežica, Rijeka
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Višnjevac
Osnovna škola Zvonimira Franka, Kutina
Prva katolička osnovna škola u gradu Zagrebu

U pripremi i izvedbi 8. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 13. travnja 2019.
u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

Suorganizator:

Učiteljski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Dražen Bokan, Martina Valec-Rebić (koordinatorica natječaja),
Danijela Zagorec (koordinatorica Susreta), Ana Andrić, Tajana Androić, Anđelka Balić,
Ines Dubravec, Romana Erhatic, s. Pia Herman, Irena Horvat, Marko Horvat, Mateja Hrebak,
Valentina Jurišić, Petra Kačarovski, Jelena Kuzijev, Mihaela Ljutić,
Lucija Martinčić, Selma Picig, Tihomir Pleša, Senka Pleše, Sandra Poštić, Vedrana Rađa,
Dejan Stovrag, Anita Svetić, Ankica Špoljarić-Mandić, Ana Tkalčec

Pokrovitelji:

Kolinda Grabar-Kitarović, predsjednica Republike Hrvatske
Ministarstvo znanosti i obrazovanja RH
Grad Križevci
Koprivničko-križevačka županija
Varaždinska biskupija
Školska knjiga

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Školska knjiga, Verbum, Ogranak Matice hrvatske u Križevcima,
Ogranak Matice hrvatske u Dubrovniku

Pokrovitelj dodatnih nagrada:

Naklada Ljevak

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane, Župa Blažene Djevice Marije Žalosne i svetoga Marka Križevčanina,
Pučko otvoreno učilište Križevci, Gradsko društvo Crvenoga križa Križevci,
roditelji djece OŠ Ljudevita Modeca

www.djecji.kranjic.hr

Na natječaj za 8. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2018., pristiglo je 213 književnih radova te 163 likovna rada iz ukupno 74 škole s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 190 učenika iz 58 škola te 21 učenik koji se na natječaj javio samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokazi) te je pristiglo 108 pjesama, 85 proznih radova i 20 igrokaza.

Na likovni natječaj javilo se 129 učenika iz 46 škola te 33 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Stručno ocjenjivačko povjerenstvo za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić i Vojmil Žić te stručno ocjenjivačko povjerenstvo za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak i Vojmil Žić, nakon što je pročitalo i pregledalo radove bez znanja o identitetu autora, odlučilo je da će na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 13. travnja 2019. nagrađena biti 24 rada (18 književnih i 6 likovnih radova), 18 će književnih radova biti javno izvedeno, a 29 likovnih radova izloženo na prigodnoj izložbi „Dobro došli u školu“. Za objavu u ovome zborniku stručno je povjerenstvo izabralo 54 književna rada i 29 likovnih radova.

ISBN: 978-953-241-590-2

9 789532 415902

www.glas-koncila.hr Cijena: 40 kn